

Natečaj za naj kratko zgodbo

Predstavitev zgodb z objavo rezultatov
natečaja

2012



GIMNAZIJA CELJE - CENTER

Rezultati natečaja

»Naj kratka zgodba« je natečaj šolske knjižnice in spletnega časopisa Spletko (spletko.gcc.si). Letos se je odzvalo 22 mladih literatov, ki so prispevali 25 zgodb. Strokovna žirija je nagradila drugošolko Ana Marijo Pušnik za zgodbo »Nekega lepega majskega jutra, ko sem srečala stoodstotnega moškega« in četrtošolca Mitjo Savinek za zgodbo »Rdeče«, po mnenju dijakov pa je najboljšo zgodbo, »Smrt na Valentinovo«, napisala tretješolka Tamara Ibrić.

<i>Spomini (Lollipop)</i>	4
<i>Križ ljubezni (L. Bomer)</i>	6
<i>Smrt na valentinovo (Lollipop)</i>	8
<i>Ni pomembno, našla bom nekoga, kot si ti (Ronja Raketnik)</i>	10
<i>Rdeče (Ananas&Kiwi)</i>	12
<i>Hvala (DarthVader)</i>	14
<i>Poezija so čustva (L. Bomer)</i>	15
<i>Odraščanje samotnega dekleta (black cat)</i>	17
<i>Ko odpreš njen dnevnik (Cute Tears)</i>	20
<i>Res nepozabno! (Cute Tears)</i>	22
<i>Prepovedana ljubezen (a.rft)</i>	24
<i>Smisel življenja? (TNG)</i>	25
<i>Dan (piki)</i>	27
<i>Temna plat lune (Charlie)</i>	29
<i>Ljubezen posuši solze (Flicka*)</i>	31
<i>Džungla odraslih (Bubbles)</i>	34
<i>Nekega lepega majskega jutra, ko sem srečala stodontnega moškega (NEKOMIMI)</i>	36
<i>On je jaz, le drug obraz (Sub rosa)</i>	38
<i>Pismo odraslim (Valentina14)</i>	40
<i>Film, ki ni črn ali bel (Detelca)</i>	41
<i>Počakaj me na križišču (Ela)</i>	43
<i>Kam so odšli ljudje? (Dan)</i>	45
<i>Celje – mesto (Charlie)</i>	47
<i>Zasebnost je zasebnost! (Odisej)</i>	49
<i>Tista sredi ... ali Prevzetnost in pristranost (Mackalisi)</i>	51

Spomini

Ležala sem na plaži in poslušala, kako so se valovi lomili na obalnem kamenju. Ležala sem na soncu, čeprav je bila ura že poldan in je julijsko sonce že močno pripekalo. Okoli mene je govorilo nekaj ljudi, a jih nisem slišala. Mogoče je bil razlog za to ta, da sem bila odsotna in sem tavalala nekje v svojem svetu, ali pa dejstvo, da sem poslušala glasbo. Hitri ritmi salse so se slišali okoli mene, čeprav sem glasbo poslušala s slušalkami.

Stemnilo se je. Sprva sem mislila, da je pred soncem stal oblak, a ko sem odprla oči, sem videla, da sem se motila.

“Aleš!” sem veselo rekla in objela prijatelja, ki sem ga poznala že iz zgodnjega otroštva.

“Kako kaj, mala? A si me kej pogrešala?” Veselo sem mu prikimala.

“Mala?” sem pomislila. Nikoli me ni poklical po imenu, ko sva bila daleč od najinih staršev. Zanj sem bila Maja le, ko mojih staršev ni bilo v bližini. Z Alešem sva se spoznala prav tu, na isti plaži, pred približno desetimi leti. Od takrat hodimo skupaj na morje. Do lanskega leta se nisva srečala doma, a sedaj, sedaj sva neločljiva. Življenje brez njega se mi zdi sedaj tako togo in pusto. To leto bo drugačno, to enostavno čutim.

In tudi je bilo. Prvi dan sva se pogovarjala dolgo v noč. Čeprav je bila hladna, sva ostala na plaži do druge ure zjutraj. Na nebu so se svetile zvezde in on mi je kazal posamezna ozvezdja. Obema je bilo najbolj všeč ozvezdje Laboda.

Nisva vedela zakaj, a naslednji dan sva se oba prebudila okoli pete ure zjutraj. Ko sem stopila na balkon, sem ga zagledala na plaži. Gledal je sončni vzhod. Mislim, da sem takrat postavila rekord v hitrem preoblačenju. V parih sekundah sem se preoblekla v kratke hlače in majico ter odhitela na plažo. Tako sva skupaj, še na smrt zaspana, namesto da bi ležala med rjuhami, gledala sončni vzhod. Čez dan sva skupaj plavala ter se potapljala. Vsakokrat, ko sem legla na napihljivo blazino, je prišel in me prevrnil v vodo. Po treh neuspešnih poskusih počitka in miru sem obupala in se predala. Zvečer sva se odpravila v bližnjo vas, kjer sva se v novem lokalu ob plaži zabavala. Ko sva se naveličala tiste tehno in disko glasbe, sva se počasi odpravila nazaj. Odšla sva skozi majhen gozdiček, ki se je razprostiral čez rt. Tam sva se ustavila in sedla na obalo, kjer sva sedela do poldruge ure zjutraj. Sedela sva in gledala zvezde ter uživala v tišini. Od tam sva šla zaradi enega samega razloga – na skalah je bilo precej neudobno. Z roko v roki sva se napotila proti pomolu, na koncu katerega je stala bela klop. Tam sva se stiskala skoraj do treh. Hotela sem ga poljubiti. Prilepiti moje ustnice na njegove, a se mi je izmaknil. Nisem vedela zakaj, a ni mi bilo nerodno. Želela sem si njegovega poljuba. Z vsakim dotikom njegove roke bolj. Njegove tople roke so me božale po obrazu, rokah, hrbtu in ključnici. Prijel me je za roko in me povlekel v svoj objem. Skoraj sem se stopila v objemu njegovih močnih, toplih in nežnih rok. Naslonila sem se nanj in si še bolj zaželela poljuba. A poljuba ni bilo. Namesto tega se mi je nasmehnil in me pospremil do apartmaja. Polna razočaranja sem zaspala ob misli na ta večer.

Zadnji dan je bil čuden. Na plažo sva se odpravila šele pozno popoldan. Nisva se pogovarjala in nisva se odpravila v vodo. Samo gledala sva na odprto morje. Tisto popoldne sva spregovorila le, ko sva se zmenila, da se dobiva ob osmi uri na plaži.

Nisva se odpravila v vas ali na sprehod. Samo sedela sva na mrzlih skalah in gledala temne valove, kako so se penili, ko so trčili ob skalne robove plaže. Ta večer se me ni dotaknil. Ni me objel, samo od časa do časa me je brezčutno pogledal. Na ta čuden dan, zadnji dan, sva se odpravila spat že ob enajstih.

“Čao, mala, se vidma doma,” so bile njegove zadnje besede.

Objela sem ga in skrila svoj žalosten obraz v njegovi rami. Močno me je privil k sebi in naslonil glavo na mojo. Od žalosti, da ga ne bom več videla, mi je zastal dih. Vedela sem, da se ne bova videla pred naslednjimi počitnicami, te pa so bile šele oktobra. In do takrat? Do takrat se lahko spremeni vse.

In imela sem prav. Čeprav sva se zmenila, da se dobiva točno ob štirih popoldan, ga ni bilo. Sedela sem na leseni klopi in opazovala mimoidoče. Čakala sem ga dvajset minut, a ga ni bilo. Odšla sem. Čeprav se mi je po parih urah opravičil, mu nisem odpustila. In čeprav sem si zadala, da bom to poletje pozabila, me spomini dohitijo vsakokrat, ko ga vidim.

Lollipop

Križ ljubezni

V sveže, jesensko jutro me je vpeljal žarek sonca. Vstala sem iz tople postelje ter odgrnila zaveso. Moj pogled je segel vse do bližnjega gozda, ki se mi je razkrival v paleti prekrasnih jesenskih barv. Skozi gozd je vodila preprosta gozdna pot.

Tam sem spoznala lepo, umirjeno dekle, katere izvor ni bil znan ne meni, ne komu drugemu. Nihče ni vedel, od kod je prišla, kaj počne tukaj, kdo je njena družina ... Vsak dan je sedela ob tej poti. Ljudje, ki so ji prihajali naproti, so opazili njeno beležnico, v katero je zapisovala poezijo. Pisala je o ljubezni. Njene pesmi so odražale bolečino, solze trpljenja zaradi neuslišane ljubezni.

Nekega dne je plaz zaprl glavno cesto, zato sem se morala odpraviti peš po gozdni poti. Ko sem se ji približala, sem si jo malce bolje ogledala. Bila sem presenečena. Videla sem zelo mlado in lepo dekle, kljub njenemu žalostnemu obrazu. Ko je opazila, da moj pogled sega vse do nje, se mi je nasmehnila. Šele takrat sem se zavedla, da jo najbrž zebe, zato sem jo ogovorila. Povabila sem jo na topel čaj. Malce je oklevala, a navsezadnje le sprejela. Ta čaj je bil povod za najino nadaljnje spoznavanje in morda tudi prijateljstvo. Nisem se motila.

V nekaj mesecih sva postali tako dobri prijateljici, da mi je razkrila svojo zgodbo. Njeno ime je bilo Aurora. Starša sta preminila v prometni nesreči. Od takrat je živela pri premožni starejši gospe. Obiskovala je dobre šole ter se izobrazila in s tem dosegla zastavljene cilje. Vendar pa ji je še nekaj ležalo na duši. Ljubila je tako močno, da se je ta ljubezen preobrazila v bolečino.

To bolečino je usmerila v pisanje poezije. Pisala je o svojih občutjih, o izbrancu, o vseh neprespanih nočeh zaradi ljubezni ... Želela si je topline, želela je zapolniti praznino, ki ji jo je povzročila smrt staršev. Ubožica, ne morem si predstavljati, kako se je morala počutiti. Povedala mi je, da jo ta fant vidi le kot prijateljico. Zanj je bila le prijateljski obraz, ki ga je pogosto videval, vendar pa ni bila njegova sanjska življenjska sopotnica.

Med prebiranjem njenih pesmi se mi je posvetilo, da je želela zapreti oči, a za vedno. To me je pretreslo. Ko sem se želela pogovoriti z njo, mi je dejala, da ji ni potrebno vzeti usode v svoje roke, da bi jo izpolnila. Za to naj bi poskrbel Bog. Spet sem se začudila. Po toliko zankah, ki ji jih je nastavilo življenje, je imela kljub vsemu tako močno vero v Boga, da sem jo občudovala.

Naslednjo nedeljo sva se odpravili v cerkev. Po maši naju je čakal še nakup. Komaj sem obrnila hrbet, sem že zaslišala Aurorin jok. Stekla sem do nje ter jo povprašala o vzroku. Ničesar ni želela reči.

Njene oči so bile polne bolečine in trpljenja, njen pogled je bil ves čas usmerjen v trgovino nasproti te, v kateri sva bili midve. Prosila sem jo, da gre nakupit sestavine za kosilo. Jaz sem medtem pohitela v trgovino nasproti. Tukaj sta bila le dva kupca, moški in ženska. Podrobno sem si ogledala moškega. Pomislila sem na Aurorine besede, ko ga je opisovala. Mnogokrat sem si ga poskušala predstavljati, zdaj pa stojim pred njim. Ko sta se najina pogleda srečala, ga nekako nisem mogla prebrati, določiti njegove osebnosti ... Nekaj je bilo na njem, a ne vem, ali je bilo pozitivno ali negativno.

Ko se je vrnila, sem jo poklicala v trgovino. Ko se mi je približevala, se je tresla in umikala pogled. Ko jo je moški zagledal, ni umaknil pogleda z naju. Po nakupu se nama je približal in naju ogovoril. Ko je pozdravil, so Aurori padle nakupovalne vrečke iz rok. Odzdravila je, a se je kmalu izgovorila, da se nama mudi domov. Hitro smo se poslovili in pohiteli sva domov.

Vso pot do doma ni spregovorila niti besede. Tudi ko sva prispeli, je nadaljevala z molkom, jokala je. Še preden sem pripravila večerjo, je odšla brez slovesa. Napisala mi je pismo, ki ga nisem najbolje razumela. Pisala je zelo nenazorno in kot bi se poslavljala.

Zjutraj so me zbudili grozni glasovi, ki so prihajali od blizu. To so bile sirene policijskih in reševalnih vozil. Hitro sem se uredila ter obupano stekla ven. Zunaj so bili že vsi sosede, ki so-kot je bilo pričakovati-komentirali vsakdanje dogajanje. A danes so bili njihovi obrazi mrki in zaskrbljeni. Pristopila sem k njim ter jih povprašala. Najprej so me le nemo gledali, nato pa se je eden izmed njih le opogumil in mi povedal žalostno vest.

Tisti dan sem razumela bolečino, ki ti jo povzroči smrt bližnjega. Auroro so našli v gozdu, vso premraženo, z žalostnim in trpečim izrazom na obrazu. Za vedno je zaprla oči, kot mi je dejala nekaj dni nazaj. Utrnila se mi je solza, ki je nato spolzela po mojem licu naravnost na Aurorinega.

Spraševala sem se, zakaj. Ali ni imela tako zelo velike vere? Ali je bilo to zaradi tistega moškega?

Toliko vprašanj, ki ne bodo nikoli dobili odgovora.

V naslednjih dneh sem brskala po Aurorinih stvareh, da bi našla naslov njene skrbnice. Vendar zaman. Čez nekaj dni sem se udeležila pogreba. Ljudje so tja prišli iz radovednosti in ne, ker bi jo poznali. A tukaj in tedaj sem ugotovila, da slabe novice res potujejo hitro. To je potrdil prihod moškega, ki ga je Aurora ljubila. Imela sem tudi govor Aurori v čast. Želela sem, da jo ljudje spoznajo v njeni pravi luči. Prebrala sem tudi eno izmed njenih pesmi, njeno najljubšo.

Po pogrebu, ko sem se poslovila od drage prijateljice, sem se pogovorila s tem moškim. Po dolgem in nadvse bolečem pogovoru sem dobila odgovore, ki sem si jih želela. Ta moški je bil dober človek, ki je imel zelo rad Auroro. Potrdil mi je, da ni vedel za njeno veliko ljubezen, ki jo je čutila do njega. S solzami v očeh mi je razkril, da je tudi on njo ljubil tako močno kot ona njega, od prvega trenutka, ko jo je spoznal. Tako zelo me je spominjal na Auroro, da sem ugotovila, da sta bila sorodni duši, izgubljeni polovici, ki se popolnoma prilegata druga drugi in se dopolnjujeta v vsaki najmanjši podrobnosti.

Kmalu mi je prišlo na uho, da so ljudje iz moje vasi poimenovali pot, ki je vodila v gozd. Poimenovali so jo Križ ljubezni, Aurori v čast. Na mestu, kjer je sedela in pisala pesmi, so postavili križ, posadili bele vrtnice in v kamen vklesali njeno ime. To je bilo zelo lepo dejanje. Zdaj vedno, ko odgrnem zaveso in vidim gozd, vidim Auroro. Njene dobre pesmi pa prav tako ne bi smele ostati v senci. Zato sem jih povezala in v njenem imenu izdala knjigo z naslovom Križ ljubezni. Aurora bo vedno ostala v mojem spominu kot velika borka in hkrati tudi zgled zame.

L. Bomer

Smrt na valentinovo

On je najboljši prijatelj. Na mojo šolo je prišel samo zato, ker sem se jaz slabo počutila. V šoli se nisem dobro vključila v razred, doma pa so se težave le še stopnjevale. Menil je, da se raje on »potrudi« v šoli, kot da jaz skočim z najbližje stolpnice. Nikoli še nisem bila tako srečna kot zadnji mesec. A moja sreča se je bližala koncu.

Bil je februar. Sonce je že grelo zemljo, zadnji sneg se je topil in narava seje prebujala. Bližal se je 14. februar, znan tudi kot dan zaljubljenecv ali valentinovo. Bližal se je dan, na katerega se še profesorjem nič ne ljubi, vsi veseli in zaljubljeni tavajo okoli, fantje in punce z roko v roki.

»Še en samski Valentinov dan,« je rekel Nik, ko sva hodila po mostu.

»Kaj pa tebe to muči? Saj si rekel, da nisi ljubitelj resnih zvez.« Pogledal me je in se začel smejati. Sama pa nisem vedela zakaj.

»Oprostite, gospodična, pozabil sem, da me poznate. Bi bili morda vi pripravljeni preživeti ta dan z menoj?«

Zardela sem v obraz. Nisem bila prepričana, ali se je samo šalil ali je mislil resno. A sem vseeno pritrdila.

Naslednji dan me je pričakal pred šolo. Oblečen v črno in z velikim ter toplim nasmehom na obrazu.

»Dobro jutro,« sem pozdravila mojega novega fanta in ga poljubila.

»Dobro jutro zaspanka. Če bi prišla pet minut prej, bi morda pravočasno prišla k pouku.« Zavila sem z očmi in se mu nasmehnila. Nato sva skupaj odšla v šolo. Dan je še prehitro minil. Občutek sem imela, da je pouk trajal le kakšno uro. Večer in z njim slovo od Nika pa je še prehitro prišel.

14. februarja sem se zbudila ob šesti uri in trideset minut. Na ta poseben dan sem oblekla svojo najljubšo obleko. Je črna z rdečimi šivi in rdečim tilom pod kratkim krilom. Popolnoma se je ujemala z vrtnico, ki sem jo dobila od Nika. Dan se je začel popolno. Z roko v roki sva se odpravila proti šoli. Ker pa sva imela še več kot uro do pouka, sva se odpravila skozi park. Ura je bila sedem in mraz je kar grizel. Na srečo sem poleg sebe imela Nika, ki me je grel (priročno je imeti fanta, ki je vedno topel).

»Me imaš kaj rada?« me je vprašal, ko sva prišla do mostu.

»Ne vem. Ti povem, ko se odločim,« sem dejala in se mu nasmehnila. Takrat se je ustavil in me poljubil. Njegove ustnice so bile mehke in tople. Nežno je poljubljal moje, ki so bile čisto premražene.

»Odločila sem se,« sem rekla s še kar zaprtimi očmi. »Nimam te rada.« Nik je on teh besedah postal čisto bled v obraz. Nasmehnila sem se: »Nimam te rada. Ljubim te.« Spet me je poljubil.

»Tut jst te ljubim. – Kak so te besede v slovi težke.«

Zasmejala sem se in ga povlekla, da je začel hoditi z menoj proti šoli.

Ko sva prečkala cesto pred šolo, je pripeljal tovornjak. Nik ga je videl in me potisnil s poti. Njemu se ni uspelo rešiti. Tovornjak ga je povozil do smrti.

Umrli je na valentinovo.

Umrli je na dan ljubezni.

Umrli je na najin dan.

Sesedla sem se na tla. Moje oči so napolnile težke in slane solze. Tople solze so začele teči po moji ledeno mrzli koži.

Na svojih ramenih sem začutila nežen dotik, ozrla sem se. Nad mano je stala Nikova mama. Izpod rdečih las so se valile težke solze žalovanja. Pokleknila je in me objela čez ramena.

»Kako dolgo si že tu?« me je vprašala. Ozrla sem se naokoli. Prej še prazno cesto so napolnili rešilni in policijski avtomobili. Za rumenimi trakovi so stali najini sošolci in drugi dijaki. Skomignila sem z rameni. Za to, kar se je zgodilo, nisem imela besed.

»Oprosti,« sem po tiho rekla. Gledala sem poveženo vrtnico sredi ceste. Na tla mi je padla, ko me je potisnil s poti.

»Nisi ti kriva, ljubica. Nisi kriva,« je dejala njegova mama in me še tesneje objela.

Njene besede pa me niso niti malo potolažile. Gledala sem krvavo cesto. Nisem se premaknila z mesta, kamor me je potisnil Nik. Od časa do časa sem okoli sebe slišala glasove, a nisem vedela, o čem govorijo. Videla sem postave, ki so se gnetle za trakovi, a nisem videla njihovih obrazov. Čutila sem dotike na ramenih, a se nisem ozrla. Samo sedela sem na ledeno mrzlih tleh in gledala cesto. Sonce je že začelo zahajati in vse težje sem videla cesto. Naenkrat me je nekdo prijel in me nesel v avto. Nisem vedela, kdo je bil, nisem vedela, ali je znanec ali ne, bila sem tako v šoku, da se nisem mogla braniti. Na roki sem začutila pik. Čez nekaj časa sem se počutila bolje, saj mi je zdravnik dal pomirjevala.

ČEZ TRI MESECE

Še vedno dobivam pomirjevala. Še vedno ne morem verjeti, da ga nikoli ne bo nazaj. Še vedno vsak popoldan sedim ob njegovem grobu in gledam njegovo ime, vklesano v črni marmor. Po šoli se vedno odpravim po poti, po kateri sva hodila tistega jutra. Na mostu obstanem, gledam v daljavi sive ceste, po katerih drvijo avtomobili. Ko pridem do groba, nanj položim vrtnico ali svečo ter sedem. Tam sedim in zrem v hladen kamen. Jočem že dolgo ne. Solz nimam več, vse sem zjokala. Tam sedim do zahoda toplega sonca, ki me greje. Odpravim se domov, tam pa le redko kaj pojem. Suha sem. Od njegove smrti do zdaj sem izgubila petnajst kilogramov. Ne občutim bolečine ali žalosti. Sem na samem koncu življenja.

Do 14. maja sem se borila. Nisem hotela odnehati, saj on tega ne bi želel. Na ta dan pa sem zopet zjokala. Prebudila sem se s solzami v očeh. Kot vsako jutro sem pred šolo odšla na njegov grob. Na ta dan pa nisem prišla do šole. Ustavila sem se na mostu. Odšla sem do umazano rumene ograje in postavila nogo na prečko. Sonce je začelo vzhajati in je osvetlilo jutranjo meglico. Povzpela sem se na ograjo.

»Ne bom se vrgla s stolpnice,« sem rekla in se ozrla v nebo ob misli na Nika.

Spustila sem se in padla z mostu. Zaslišala sem trobljenje tovornjaka, nato pa me je oblila večna luč.

Lollipop

Ni pomembno, našla bom nekoga, kot si ti

Hejla! Sem Angela (Kar se prebere endžela, ne pa angela!, da ne bo pomote!) Kovač Jones, stara sem osemnajst let in tri dni. Sem nezakonski otrok vroče Južnoameričanke Jessice Jones, ki je prišla gulit fakultetne klopi v Ljubljano, in Janka Kovača, zavednega Slovenca.

Naj povem, zakaj sem se odločila, da popišem te liste. Razlog za to je, da želim nekoga dne postati slavna pisateljica in tako bodo naši potomci izvedeli več o mojem življenju pred slavo.

Živim z očkom in njegovo ženo, ki je po mojem mnenju videti kot transvestit. Očka mi nikoli ni želel zaupati, kako je ime moji biološki materi, ker je bil prepričan, da bi jo odšla iskat, ona pa me naj ne bi bila vredna, saj me je po porodu zapustila njemu in pobegnila v Lon ... (Te besede ni povedal do konca, ampak mislim, da gre za London.) Briga me, če me ona ni vredna, jaz sem vredna nje. VSAK OTROK JE VREDEN SVOJE MAME!!!

Ampak jaz že dolgo nisem več otrok. Pred tremi dnevi sem postala oseba z volilno pravico. Pred tremi leti in tremi dnevi pa petnajstletnica, ki se je odločila, da bo za vsako ceno poiskala svojo mamo, idealno žensko.

No, kje bi vi začeli iskati svojo mamo, če bi imeli petnajst let? Jaz sem začela na internetu. Iskala sem pod geslom Slavni britanski igralci, poiskala vse možne podatke o njih, a niti sledu o vročerkvni Jesicci Jones. Skoraj sem že obupala, ko sem zagledala napis: *Ste mogoče iskali: tuji igralci iz Britanije*. Vedela sem, da je bila to moja edina možnost, da jo najdem, a ker sem imela rada napete zgodbe brez konca, sem shranila povezavo in se vrgla spat.

Naslednji dan sem takoj po pouku iskala naprej. V pričakovanju sem odprla povezavo in prikazal se je napis: *TA SPLETNA STRAN JE POTEKLA. Poskusite znova*. Ne pretiravam, da sem zagotovo 1000-krat pritisnila *poskusi znova*, a vedno znova ista pesem. Jezna sem udarjala po mizi, ko je v sobo vstopil očka. Hitro sem pritisnila gumb za zaustavitev sistema in se mu prijazno nasmehnila. Rekel je, da se mora z mano pogovoriti o nečem resnem. Debelo sem ga pogledala, saj se z mano še nikdar ni pogovarjal *o nečem resnem*. Nisem pričakovala takšnega pogovora in srce mi je poskočilo, ko je rekel, da sem že dovolj velika, da mi lahko zaupa nekaj stvari o moji ... o moji ... MAMI!!!!!!!

Jaz pa kot iz topa: »Pa, očka, ne me sezuwat. Ti to resno?«

Gledal me je kot, da sem bitje z neznanega planeta, jaz pa sem se hitro streznila in mu namenila »nadaljuj že« pogled. Govoril je o tem, kako jo je on imel rad, njej pa je bilo le do igralske kariere, ki pa v majhni Sloveniji ni ravno veliko obetala. Nato sta se sporazumno razšla in moja lastna mama naj bi izjavila, da ji bo otrok le v napoto in naj ga očka kar obdrži. Sledila je dolga, strah zbujajoča tišina, ki jo je pretrgal moj krčevit jok. Očka me je brez besed objel in mi skrbno brisal solze.

Tako se je začelo moje obdobje ... hmmm ..., kako bi se temu lahko reklo ... UTAPLJANJE SKRBI. Z mojo sestrično Tijo in njenim fantom Valčom sem začela obiskovati nočne klube. Sčasoma so popivanje, ponočevanje, kajenje, slabe ocene in družinski odnosi postali del mojega vsakdana. Mislim, da sta minili že dobri dve leti, odkar to nisem bila več jaz. Še na en izgubljen večer me je v klubu ogovoril študent. Povedal je, da mu je ime Jernej ter da me, odkar obiskujem ta klub, opazuje. Priznal je, da se mu zdim simpatična in da bi me rad bolje spoznal. Toplina in iskrenost njegovega glasu sta me prepričali.

Kar nenadoma sem se zalotila, da se z Jernejem kar naprej videvam. V tem času se je moje življenje spet vrnilo na stare tire.

Nekega deževnega dne pa...

Govoril je tiho in počasi: »Veš, Angela, nekaj pomembnega ti moram povedati. Tisti dan, ko sva se srečala, sem bil v bistvu v klubu prvič. Valč je vedno pravil, da 'nimam jajc' in hotel sem se dokazati ...

«

»In?«

»Stavila sva ... da te moram osvojiti in ... «.

Čakala sem še na drugi del stave.

»Moral bi te tudi razdevičiti.«

Nisem hotela jokati pred njim, nisem hotela, da bi mislil, da mi je mar zanj. Hotela sem samo zbežati.

A on je nadaljeval.

»Ampak vse se je zapletlo ... «

»Ja, vse se je zapletlo, ker se je mlada in naivna srednješolka zaljubila vate!«

Nisem več zdržala. Vsa besna sem odvihrala iz stanovanja. Tekla sem in tekla.

Slišala sem zvok mojega mobilnega telefona: »Never mind, I'll find someone like you, I wish... « To ni moglo biti naključje. Kljub vsemu sem se ustavila in se oglasila. Zaslišala sem globok glas: »Angela?

Tvoja mama včeraj umreti. Vse tebi pustiti.«

»Oprostite, kdo ste?«

»Jaz mož tvoja mama. Clark.«

Preden je umrla za rakom, mu je naročila, naj pokliče njeno hčerko. Mene! To je resnično storil. TEMU se reče ljubezen. Takrat me je zadelo kot strela z jasnega: »Moja mama je umrla, jaz pa je sploh nisem imela priložnost spoznati!«

Spet so se mi ulile solze, telefon mi je padel iz rok. Z mano je bilo konec.

Sedaj pa sem tu, v njenem londonskem stanovanju in tipkam na njen pisalni stroj. Vse je zapustila meni. Svoji hčeri, ki je nikoli ni poznala. Zapustila mi je tudi pismo, v katerem piše, da od mene ne zahteva, da bi jo imela rada in bi jo spoštovala, kaj šele, da bi ji odpustila, temveč da upa, da sem našla mamo v pravem pomenu besede. Ob tej misli sem se zamislila. Prišla sem do spoznanja, da je bila moja »mama«, od očetove vnovične poroke vedno ob meni. Jaz pa, kot da bi bila trapa. V srcu sem nosila idealizirano podobo svoje mame in nisem niti pomislila, da položaj in naziv nista pomembna.

Človeka predstavljajo njegova dejanja in ne avto, ki ga vozi, ne videz, ne obleka. Temelji so dejanja. Hvala, Jessica Jones. Hvala, da si mi pomagala razumeti, kdo je moja mama. Vedi, da boš kljub temu vedno ostala v mojih mislih.

Ronja Raketnik

Rdeče

Rdeče. To je prvo, kar mi šine v glavo, ko odprem oči. Vse je rdeče. Okej, pa naj bo. Nato zaprem oči. Bolje, pomislim. Nekaj časa je vse mirno, potem pa kruta realnost kar naenkrat vsa težka in grda butne vame. Zavem se, kje sem in kdo sem. Kdo sem, ni pomembno, itak smo vsi samo še ena številka na seznamu za odstrel. Za to mi ni prav veliko mar. Že kar neka časa se zavedam, da sem že od rojstva živi mrtvec, ki samo čaka na srečni in sladki konec. Vsi slej ko prej prenehamo živeti, eni tako, drugi drugače. Eni prej, drugi malo kasneje. Samo še eno kavico, pa pridem za vami. Odprem oči in to, kar vidim, potrdi moje misli. Rdeče. Vse je rdeče. Začutim bolečino. Poskusim ugotoviti, od kod prihaja. Definitivno nekaj na levi nogi. Pogledam dol na levo. Ah, seveda. To je to. Zaprem oči. Nekoč sem nekje prebral: »Pain is just weakness leaving the body.« oziroma po naše »Bolečina je samo slabost, ki zapušča telo.« Zanimiva misel. No, v mojem primeru to ni ravno res, saj temu, da ti manjka dobršen del stegna, ne moraš reči ravno slabost. Ali pač. Še vedno imam zaprte oči. Če bom mislil, da me boli, bo samo še huje. Zato bolečino odmislim. V ušesih mi piska. Tega se sploh nisem zavedal. Očitno nepomembne stvari opaziš kasneje ali pa jih sploh ne.

Spominjam se, kako sem včasih šele po končanem srečanju s prijatelji ugotovil, da so imeli novo frizuro oziroma nekaj na novo. Je*iga, pač sem tak. Na srečo so bili v moji ožji družbi večinoma takšni, ki jih takšne stvari niso motile oziroma jim je bilo kot meni vseeno. Spet odprem oči. Vse je še vedno tako kot prej, le dima je malenkost manj. Ha, dim. Zaželim si cigarete. Pogledam na tla. Zemlja. Rdeča zemlja. Pogledam levo. Isto. Pogledam desno. Isto, le da je na desni nekaj metrov stran od mene del mojega prijatelja. In glej, poleg njega nekaj belo-rdečega. Ali rdeče-belega. Ni pomembno. Takoj prepoznam znamko cigaret. Lucky Strike. No ja, he wasn't so lucky after all. Čakaj malo. Zakaj sem to izgovoril po angleško? Mah, saj ni važno. Danes ne, zdaj ne. Že dolgo ne. Počasi se odplazim do tiste polovice prijatelja, da bi segel po škatlici. Uff, ni tako lahko. Trajalo je kar nekaj časa. Vsaj zdi se mi. Eh, saj ni važno, čas je itak relativen oziroma sploh ne obstaja. Odprem škatlico. Zadnji. No, hvala, rečem truplu in se obrnem nazaj na hrbet. Prižgem in vdihnem. Še enkrat vdihnem. Še vedno je vse rdeče. Nato zopet zaprem oči. Misli mi begajo sem in tja in se ustavijo pri glasbi. Slišim bobne. Ja, bobne. Katera pesem je že to? Poslušam še malo, vedno glasneje je. Vem, da sem to že enkrat slišal. Ampak kje? Joj, spomin me je zapustil. Preveč mi je znano, da bi lahko pozabil. Potem pa se kar naenkrat v glavo prikrade številka petdeset. Točno, to je zvok petdesetke. To niso bobni, to je petdesetka. V mislih se mi odvrti film, no ja, oddaja, ki sem jo enkrat pred davnimi časi gledal na nekem tujem kanalu. Oddaja o modernem vojaškem orožju in globok, odločen glas voditelja, ki po angleško govori o tem strašnem mitraljezu. Browning M2, .50cal blablabla ... točno. Vedno znova pozabljam, da Američani pretiravajo v vsem in da nikoli ni dovolj. Ni dovolj nafte, ni dovolj moči in kontrole, ni dovolj zlata. Zakaj bi imeli malo, če lahko imamo velike in potratne stvari. Ki porabijo mnogo preveč. Le zakaj? Zakaj ne bi kupili še ene stvari, ki je ne potrebujemo? Zakaj ne bi napadli še ene države, čeprav nima ničesar, česar mi še nimamo? Zakaj ne bi na ljudeh preizkusili protiletalskega topa, ki te raztrga na pol? Le zakaj? Eh, brezveze. Au! Opekel sem si prst. Ogorek vržem stran in pogledam poti nebu. Neba ni. Zaradi dima še vedno ne vidim neba. Potem pa nič. Jaz ne vidim njega, on ne vidi mene. Preprosto. Zaprem oči. Vek še nisem dodobra stisnil skupaj, ko me dvigne in vrže v zrak in padem kot vreča peska. Spet tisto piskanje. Ampak zdaj ga nisem mogel preslišati. Po ušesih mi je tako donelo, da se mi je začelo vrteti. Ali pa mi je donelo zato, ker se mi je vrtelo. Nisem čisto prepričan. Saj ne moreš biti. Dandanes še 1+1 ni vedno 2. Odprem oči. Vidim, da je vse še vedno precej rdeče. In rumeno. Od kot pa ta barva? Ah, točno. Ogenj. Gori. Gorim. Gorim?

Pi*da! Hitro začnem nase metati to lepljivo rdečo zemljo. Zemljo, ki ni ne mokra ne suha, ne mrzla ne topla, ne živa in ne mrtva. Pogasim si hlačnico in se spomnim na poletne dni, ko sem skoraj vsak večer preživel ob ognju. Takrat je bil ogenj moj prijatelj, moj sopotnik v razmišljanjih in moja vrata v njih. Kolikokrat sem se zagledal vanj kot v najlepšo žensko in se prepustil čaru plešočih zubljev. Zdaj je teh dni konec. V ognju sem v zadnjih mesecih videl le sovražnika. Tako pač je. Perspektiva se spreminja. Prijatelji postajajo sovražniki in sovražniki postajajo prijatelji. Ampak ker prijatelji postajajo sovražniki, prijateljev sploh ni več. Ostaneš sam proti vsem. Z nekaterimi se boriš za to, z drugimi za ono. To sem spoznal mnogo prehitro. Vsi so prijazni do tebe samo zato, ker imajo nekaj od tega. Vsi smo takšni. Tudi jaz in tudi ti. Še enkrat me je vrglo v zrak. Pa kaj res še ni bilo dovolj? Tokrat sem pristal malo slabše kot prej. Padel sem naravnost na nekaj zelo trdega in zelo ostrega. Bodeča žica. Zarila se je dokaj globoko, zato se nisem hotel premikati. Ostati pa tudi nisem mogel kar tam na odprtem. Sicer ne vem zakaj, ampak imel sem občutek, da bo bolje, če se spravim nazaj dol v jarek. Nekako si slečem že precej zjahano jakno in ne mislim na bolečino. Zdi se mi, da imam zlomljeno nogo. In roko? Eh. Pa boli me ku*ac. Obrnem se na bok in se odkotalim nazaj v jarek.

Poskusim vstati, vendar ne gre. Zato se nekako s hrbtom naslonim na kup te rdeče zemlje in se poskušam spomniti, kateri dan je danes. Torek ni, to vem. V torek je bilo dokaj mirno. A je četrtek? Ne, petek je. Petek, enaindvajseti. December. Leto 2012. To mi je nekam znano. Neka obletnica je, no, vsaj zdi se mi. Pa saj niti ni pomembno. Čutim, da izgubljam zavest, zato zaprem oči in se poskušam umiriti. Pa saj se mi ni treba, itak sem miren. Čutim, da bo kmalu konec. Točno! Danes naj bi bil konec sveta. No, za nekatere že. Haha. No ja, ni ravno smešno. Ali pač. Kot sem že rekel, perspektiva se spreminja. Smrt je bila včasih nekaj groznega, vsaj za večino ljudi. Zame ne. Meni je bilo in mi je še vedno vseeno. Zdaj, v teh neumnih in nesmiselnih časih, pa sem vse bolj pogosto videl ljudi, ki so si želeli umreti. Zaradi bolečin, telesnih in duševnih. Enkrat sem bil zaradi rane na glavi v bolnišnici, kjer ... Tema. Vse črno.

Zbudim se, noč je že skoraj tu. Nimam pojma, kako dolgo sem bil »out«. Slišim glasove. Juhu, vsaj piska ne več in zvokov strojnic ni več tu. Vsaj ne v bližini. Slišim korake. Ves tiho. Bum! Kar naenkrat pred mano stoji mlad fant v neki tuji uniformi. Vame ima uperjeno puško. Ne vem, kaj vidim na njegovem obrazu. Veselje ali žalost, zadovoljstvo ali razočaranje. Nič. Popolnoma brez izraza. Samo strmi vame. Rečem mu: »Zdravo.« Nič mu ni jasno, malo se je celo ustrašil. Pardon, si mislim. Sprosti varovalko na puški. Ah, to je to. Takšen bo moj konec. Kot stotisoče drugih bom končal v jarku. Pa dobro, zakaj pa ne. Bolje umreti od krogle v glavo kot pa od plinov. Še vedno ga opazujem. Oči se mu čudno zableščijo. Blisk iz cevi. Čas se ustavi. Gledam kroglo, kako počasi leti proti meni. Zaprem oči. Črno. Še vedno črno.

Rdeče.

Ananas&Kivi

Hvala

Včasih je svet krut brez posebnih razlogov. Včasih se Usoda poigra z nami. Včasih si želimo, da bi lahko izginili z obličja te čudne zemlje. Usedemo se na mrzla tla in si mislimo, da nismo hoteli postati oseba, kakršna smo danes. Z vsemi našimi napakami in mislimi in nepotrebno lastnino, ki si jo kopičimo na hrbtu. Morda si včasih želimo, da bi s tleskom prstov vse izginilo. Da bi enostavno šli na začetek, vse porušili, začeli graditi znova. Včasih se nam to zdi najboljša možnost, najboljši izhod. Vendar z mano ni tako. Jaz ne mislim tako samo včasih, temveč vedno. Zdi se mi, da tavam po dolgem hodniku, v stavbi brez elektrike. Vse je temno, tiho in mrzlo. In ta hodnik se ne konča, tudi sama dvomim, da se kdaj bo. Pa vendar, včeraj sem na hodniku odkrila luč. Majhno svetilko na baterije, ki mi pomaga pot narediti bolj svetlo. Mogoče se sprašujete, kaj se je zgodilo, morda pa tudi ne. Vsekakor je ta dogodek eden izmed pomembnejših v mojem življenju.

Vsak dan vstanem, se oblečem, pojem zajtrk in se odpravim na železniško postajo. Vstopim na vlak, sedim, izstopim. Hodim do šole, se preobujem, grem do učilnice, sedim. Grem v drugo učilnico, na malico. Se preoblečem, grem do železniške postaje, na vlak, sedim, izstopim. Peš v hrib, do doma. Vsak dan isto. Prava rutina, kajne? Vendar se je ta rutina včeraj grobo pretrgala. Razrezal jo je žarek svetlobe. No, naj povem, da je bil ta žarek na začetku neizmerno črn.

Pripetilo se je, da sem na železniški postaji opazila dekle, ki je sedelo na robu perona, z nogami na tiri. Njene oči so bile rdeče in videlo se je, da je jokala. S sabo ni imela torbice, telefona ali denarnice. Samo sedela je tam in strmela v železniške tire. Poznam ta občutek. Sediš in strmiš. Vse je oddaljeno. Vse je kopija kopije. Slišiš, a ne poslušáš. Gledáš, a ne vidiš. V svojem svetu si. In v prav takšnem svetu je bilo to dekle. Odločila sem se, da je buljenje v neznance nevljudno, ter se obrnila vstran, nato je dekle vstalo. Zaslišala sem, da se bliža vlak in v meni se je nekaj zganilo. To že ni dobro, sem si mislila. Obrnila sem se k dekletu. Njeni čevlji so ležali na tleh. Pogledala me je, se nasmehnila in začela teči proti tirom. Ne vem, kako naj to opišem. Bilo je kot v počasnem posnetku. Vsi so stali in gledali. Nisem vedela, kaj naj storim. Kar naenkrat sem začutila, kako so moje roke odvrogle torbo, noge so se začele premikati. Usta so se mi odprla in izustila sem glasen krik. *NEEEEEEE*. Roke so se same stegnile proti njej, noge so se usmerile pred njo. Čez sekundo sva obe ležali na tleh, solze so nama tekale po licih, ustnice so drgetale in pljuča so vznemirjeno plapolala. V takšnem trenutku je vse, kar slišiš, bitje tvojega srca. *Bum. Bum. Bum.* Še si tu. Še si živ. Nato zapreš oči, vdihneš in izdihneš. Odpreš oči. Zajameš polna usta zraka, izdihneš polna pljuča zraka. Stisneš osebo, ki jo objemaš, osebo, ki si jo pravkar potegnil iz krempljev smrti. In ne rečeš nič. Tiho si. V tem trenutku besede niso primerne, v tem trenutku je pomembno, da čutiš toploto nekoga, ki je ob tebi. Adrenalin se ti pretaka skozi žile kot nadomestna kri, počasni posnetek postaja hitrejši. In potem vprašaš. *Si v redu? Te kaj boli? Hej, ne joči.* In oseba te pogleda in vse, kar izusti, je preprosta beseda. Beseda, ki jo poznamo vsi. *Hvala. Hej, ni za kaj.* Cinizem življenja. Ironija smrti. Ko si skoraj mrtev, v tebi oživi nekaj novega. Ko sem danes prišla na železniško, je dekle stalo tam v lepi obleki, s počesanimi lasmi in svetlimi očmi. Nasmehek ji je sijal z obraza. Z lahkotnim korakom je stopila k meni. *Hvala.* Objela me je in stopila na vlak za Ljubljano. Mislim, da je ne bom več videla. Upam, da bo vse še v redu.

Tako. To dekle je prižgalo svetilko na mojem hodniku. Potisnilo mi jo je v roke. Ko sem prišla domov, sem britvico v kopalnici ignorirala. Brazgotine se bodo poznale, vendar se bodo ureznine vsaj zacelile. *Hvala.* Hvala dekletu z železniške postaje. Utiram si pot skozi hodnik, počasi se prebijam. Morda naletim na kakšno novo svetilko. Morda.

Poezija so čustva

Naya je vso pot premlevala: »Zakaj? Čemu?« Postala je namreč srednješolka, kar je zelo vplivalo nanjo. Poletne počitnice je kot vedno preživela v družbi družine in prijateljev. In ravno zato še ni začutila sprememb, čeprav so se vsak dan bolj približevale. Ko pa je napočil 1. september, je Naya občutila tisto, kar se je v njej kopičilo ves ta čas. Spregledala je, da je realni svet, hoče noče takšne, kot je. Morala je v novo šolo, v novo okolje s povsem drugačnimi ljudmi, ki jih ne pozna. Vse to jo je spravljalo v obup.

V razred je vstopila potihoma, skoraj neopazno in sedla v najbolj oddaljeno klop, kjer ni bilo veliko sošolcev. Ob zvonjenju so se napolnile tudi tiste klopi, ki so bile še nekaj trenutkov prej prazne. Počasi se je pričela vključevati v pogovore in se spoznavati. Ena izmed njenih prednosti je bila, da je znala zelo dobro oceniti človeka. Ni sodila po videzu, statusu, ampak po notranji lepoti. Kmalu je spoznala, da v razredu ni takšnega, ki bi ji bil vsaj malce podoben. S to mislijo je razočarana zatisnila oči in se predala sanjarjenju.

Drugi dan je ugotovila, da je v razredu nova oseba. Po pogovoru je vse prejšnje ugotovitve ovrgla, saj je dobila novo prijateljico. H. je bila preprosto dekle, ki je bila znana po svoji prijaznosti in solidarnosti. Ta dva elementa sta Nayo in H. močno družila. Imeli sta enake interese in cilje. Čas, ki sta ga preživeli skupaj, je bil vedno prekratek. Delili sta si vse.

H. je večkrat povprašala Nayo, zakaj je žalostna. To naj bi se ji videlo v očeh, in čeprav je poskušala to prikriti s smehom in šalami, z dobro voljo na vsakem koraku, zanikati ni mogla. Bila je slaba igralka. Bolelo jo je, da se ne more zaupati nikomur. Družina ji je pomenila največ, zato jim ni želela povzročati skrbi, druge prijateljice pa po njenem mnenju niso bile vredne zaupanja. V preteklosti jo je izdala najboljša prijateljica, in to si človek zapomni. Pisanje dnevnika ali pogovor s seboj ne bi obrodila sadov. Tudi psihologi se ji niso zdeli dobra izbira.

Komu je sploh še lahko zaupala?

Nekateri se z njo niso obremenjevali, drugi so opazili, a se pretvarjali, da niso. So bili pa še tretji, ki jih je zanimalo, ki so si postavljali vprašanja, a odgovorov niso dobili. Naye ni bilo mogoče prebrati. Vse izdaje in videnje sveta v pravi luči so jo utrdile in naredile odporno na vse. Na nek način je bila nase zato ponosna, a v prsih jo je tiščalo in mučilo. Bila je kot dojenček, ki ne more, ki ne zna povedati, kaj je narobe, ki lahko le joče. Nayi ni bilo do joka, ni ji bilo do ničesar.

Ko je bila nekega popoldneva sama doma, se je iz čistega dolgčasa povzpela na podstrešje in začela raziskovati. Nikoli prej še ni bila tukaj in vse ji je bilo novo. Našla je veliko starih predmetov, ki niso bili veliko vredni, a so imeli za njeno družino ogromno čustveno vrednost. Na omari v levem kotu je zagledala svetlo rožnato škatlo. Previdno se je povzpela na stol in jo vzela v roke. V škatli je našla popisane dnevnike. Platnice so bile lepo okrašene in poslikane z rožami. V njej je to prebudilo veselje in zanimanje. Previdno jih je odpirala in z radovednostjo brala. Ura je odbila že deveto, a je bila še vedno zatopljena v branje. Zdramil jo je šele glasen zvok zvonca na vratih.

Stekla je odpret in pred vrati zagledala H., s katero sta bili dogovorjeni, da bo prespala pri njej. Želeli sta prirediti zabavo v pižamah in povabiti še nekaj prijateljic, a na koncu sta sami preživeli preostanek večera. H. je ta večer opazila, da je njena prijateljica drugačna. Ni vedela, kaj se je spremenilo, a karkoli je že bilo, jo je naredilo vedrejšo. Naya še vedno ni želela govoriti o tem, a se ji je zdelo, da se nekaj dogaja z njo.

Čez nekaj dni se je vrnila k branju dnevnikov, ki jih je nosila v mislih. Pripadali so Nayini pokojni babici, ki je vanje zapisovala pesmi. Naya je bila navdušena nad svojo babico, zanjo je bila ena največjih umetnic, katerih dela je videla.

Naslednji dan je v šoli videla razpis za najboljšo lirsko pesem. Veliko je razmišljala, na koncu pa sklenila, da bo sodelovala. Poprijela je za pisalo in pisala. Pozabila je na čas in vse drugo okrog sebe. Obstajale so le njene misli. Povsem se je prepustila svojim občutjem in pustila domišljiji prosto pot. Ko je končala, je glasno prebrala svoje pesmi. Naposled je začutila nekaj, česar ni poznala. Še nikoli ni občutila česa podobnega. Občutka ni znala pojasniti, a ji je bil všeč. Bil je preprost, navdajal pa jo je z zadovoljstvom. Bila je srečna.

Komisija je začutila Nayo, ki jim je razodela svoja občutja, sebe v vsej svoji veličini. To ji je prineslo zmago. Zmage je bila vesela, a največjo srečo ji je prineslo to, da v sebi ni čutila nikakršnega pritiska več. Bila je srečna in sproščena, imela je notranji mir, ki ji ga niso prinesli prijatelji ali psihologi, prinesla ji ga je izpoved v obliki poezije. Njeno roko so vodila čustva, ki so se iz njenega srca izlila na papir. Kdor je sposoben tega, je dosegel svoj vrh.

L. Bomer

Odraščanje samotnega dekleta

Stala sem v hrupu, a bila sem sama v sobi. Glasovi so se odbijali v mojih mislih in poskakovali kot vzmeti ter mi povzročali že znani glavobol.

»Kako si danes?« me je vprašal drug glas.

Ta je bil drugačen, bil je zunanji, moški.

Dvignila sem pogled in videla zamegljeno podobo bele postave. Zopet sem ga spustila v naročje in ostala tiho. To je razumel: »Kot običajno, kot vsak dan.« Dobro sem bila, le glasove sem slišala. A drugi tega niso razumeli. Mislili so, da sem nora. Glasovi so nekaj pozitivnega, ker so me vodili skozi življenje.

Moški me je odpeljal v drugo belo sobo. Tam me je posadil na stol in sam sedel na nasprotnega.

»Povej mi svojo zgodbo,« je rekel in hotel ujeti moj pogled, a sem ga spretno izmikala. Dobra sem bila v tem.

»Saj že veste,« sem šepnila in se zazrla v svoje dlani. Bile so majhne in blede. Čudne.

»Povej jo še enkrat,« je nežno zahteval in v naročje vzel črno knjigo, ki jo je pobral s tal. Odprl jo je, odprl še nalivno pero, konico položil na list in me pogledal.

Globoko sem zajela, se malo presedla in začela ...

Moja zgodba je mogoče malo drugačna od drugih. A tudi jaz nisem kot drugi. Zato je to verjetno smiselno. Vse moje težave so se začele z enim samim dnem ... Sedela sem doma in brala. Bila sem sama. Lepo sem se zatopila v knjigo, ko me je nenadoma rahlo zmrazilo. Moj pogled ni bil več moj. Vse sem opazovala od daleč. Bila sem še vedno jaz, a kar nekaj metrov stran od knjige.

»In potem je rekla: *'To nisem jaz.'* Obrnila se je in stekla stran,« so moja usta začela brati besede.

Glas, ki je prihajal iz njih, je bil drugačen. Še vedno moj, a melodija besed je bila drugačna.

Izzivalnejša, resnejša, zrelejša. Skoraj odrasla. Zgrabila me je panika. *Kaj se dogaja?* sem pomislila in zaprla oči. Glas je še kar bral. Prebral je odstavek, stran, celotno knjigo. Potem pa je izginil. Moj pogled je bil zopet normalen in nisem bila več v tunelu. Bila sem zopet jaz.

»Kaj se je pravkar zgodilo?« sem si šepnila in se pogladila po obrazu. Lahko da sem samo sanjala. Takrat pa je moja roka zgrabila kos papirja in svinčnik, ki sta ležala na mizi, ter z neznano pisavo napisala: *'To niso sanje.'*

»Kaj?« sem dahnila.

Svinčnik je pisal dalje: *'Jaz sem Tom. Sem del tebe. In sem resnična.'*

»Tom?« sem rekla. Moje ime ni bilo Tom. Pa tudi nikogar nisem poznala s tem imenom. *'Ja, Tom.'*

»Kako si prišla sem?« sem vprašala.

'Vedno sem bila tukaj. Samo sedaj sem se prerinila v ospredje.'

»Kako to misliš?«

'Več nas je. Vsi smo pridno čakali, da nas izpustiš ven, a si nekoliko odlašala. Torej, sem zadevo vzela v svoje roke.'

»Poskušala bom zgodbo povedati hitreje,« sem prekinila pripoved in pogledala moškega.

Razumevajoče je pokimal in nekaj zapisal v knjigo.

»Torej ...,« sem ponovno začela.

Počasi sem spoznavala Tom in jo skrivala pred svetom. Kar ji ni bilo niti najmanj všeč. Nobena od naju ni vedela, kaj sva bili. Navadila sem se na dvojino. Kontrolirati sem morala svoj govor, ko sem se s kom pogovarjala. Ko sem se zdrznila in je na plan prišla Tom, sem ji pustila, da je uživala, a spomnila

sem se bolj malo. Vse je bilo, kot da bi sanjala. Tom mi je kasneje pisala o tem. Kupili sva si zvezek, v katerega je Tom vneto zapisovala svoja doživetja.«

»Torej, si jo hitro sprejela?« me je prekinil psiholog.

Vzela sem si čas za premislek in se malo razgledala po sobi. Nazadnje sem pogled položila nanj. »Ni težko sprejeti nekoga, ki ti vedno stoji ob strani ali ko nimaš nikogar.«

»Kaj pa tvoja družina?«

»Saj veste kako je bilo,« sem skoraj siknila vanj.

»Povej še enkrat,« je nežno rekel.

»Mama je umrla v letalski nesreči, oče pa je storil samomor pred mano,« sem zamrmrala in v glavi se je Zala zajokala.

»Zala joče,« sem rekla in komaj zadrževala svoje solze.

»Povej mi kaj o Zali.«

»Zala je prišla k nama s Tom nekaj mesecev kasneje. Ona je bila tista, ki mi je razkrila laži ljudi, ki so mi govorili, da je oče umrl naravne smrti. Bila je nežna duša, odražala je moje počutje ob gledanju očetovega samomora. Sprejeli sva jo z odprtimi rokami, čeprav je bila Tom sprva malo ljubosumna.

»Vedno je govorila, da jo bo Zala zasenčila,« sem rekla, se nasmehnila in zavila z očmi.

Psihologovi kotički ust so se privihali, a pogleda ni premaknil z zvezka.

»V čem?« je vprašal.

»Verjetno dramatiziranju, ne vem,« sem odvrnila. Nasmeh je počasi zbledel in pogled se je spustil v naročje.

»Kdo je še z vami?«

Zdrznila sem se in sledil je preklap: *‘Živijo! Sem Gael.’*

»Kdo?« je zmedeno vprašal in prebrskal po listih.

‘Ne muči se. Ne boš me našel tam,’ je rekel nežen in vesel glas ter zaokrožila sem s prstom proti zvezku.

»Si nov?«

‘Nova. Poudarek na a. Pred nekaj tedni sem prišla ven,’ sem rekla in s prsti pobobnala po ročaju stola.

»In kdo si?«

‘Sem Gael, stara okoli 18 let in vedno vesela,’ je rekla.

‘In egocentrična,’ jo je takoj zamenjala Tom ter me potisnila v ospredje.

»Ja, Gael je nova,« sem rekla in spustila pogled. Bilo me je malo sram, ker je Gael tako samozavestno zrla psihologu v oči. Sama tega nikoli nisem zmogla, vsaj za dolgo ne.

»Ste to vse?«

»Mislim da,« sem skomignila. »Povem zgodbo do konca?«

»Prosim,« je odložil nalivno pero, zaprl zvezek ter se mi nasmehnil. Poznal je konec.

»Zala, Tom in jaz smo se odločile raziskati naše stanje, ko se je pojavila Gael. Ravno sta Zala in Tom pisali o svojih kratkih uricah zunaj, ko se je v zvezku pojavila nova pisava. Gael je odražala moje veselje ob odraslosti, brezskrbnost in pozabljene spomine. Lahko mi rečete, da sem nora, ker sem pozabila na očetov samomor, ampak vse spomine je nase vezala Zala in mene rešila pred žalostjo. Postopno mi je vračala spomine na otroštvo. Tom je še večkrat postala ljubosumna in me je včasih poškodovala ter si zato pridobila pozornost. A s pomočjo Zale in Gael je spoznala, da s tem ko poškoduje mene, poškoduje tudi sebe in Zala in Gael. In da to boli. Zato je prenehala. Prebrale smo veliko knjig o našem stanju in se naučile sporazumevanja. Ko nam ne gre najbolje, pridemo sem, med ljudi s podobnim stanjem.«

»Torej, kdo si?« me je vprašal moški.

Pomolčala sem in prisluhnila svojim trem dekletom. Z nasmehom sem ga pogledala.

»Sem Sofija in že pet let živim z diagnozo disociativna osebnostna motnja. In sprejemem sebe in vse, ki so zraven.«

In mislile smo popolnoma resno.

black cat

Ko odpreš njen dnevnik

TOREK

Dragi dnevnik!

Jož, rada bi umrla! Počutim se slabo, zelo slabo, žalostno, krivo za vse, depresivno, grozno ..., pa sploh ne vem, zakaj. Najraje bi se zakopala v zemljo ali pa si prerezala žilo! Ampak ne, tega ne počnem, ker sem *pridna punčka*.

Za boga, kaj sem naredila, da se mi življenje tako maščuje? Če *karma* zares obstaja, sem bila v prejšnjem življenju serijski morilec ali kaj podobnega?

Včasih imam dneve, ko si rečem: »Oh, moje življenje je tako popolno!« Drugič pa imam takšne, da sploh ne vem, zakaj živim. Ampak tega nočem, vsak dan hočem začeti z nasmeškom na obrazu, ne pa z brezglavimi stvarmi, kot so: »Kaj naj oblečem? Zakaj včeraj nisem naredila naloge? Zakaj za vruga se nisem prej zbudila, da bi si polikala lase in v šolo odšla popolna, tako pa sem videti GROZNO!?«

Ja vem, najstnica sem in moje razpoloženje niha. Ampak to je tako težko! Pa tudi jasnega cilja, kaj si želim v življenju početi, nimam! Kar je grozno! Kot da ne bi imela prihodnosti. Zdaj razumem, zakaj se mnogi zatečejo k drogam, alkoholu in cigaretam ... Ampak brez skrbi, sama (~~za enkrat~~) ne bom poskusila nič od tega, ker sem ..., saj veš: PRIDNA PUNČKA.

In potem je tukaj še nekaj. *Želim si fanta!* Tako osamljeno se počutim! Vse moje prijateljice so v zvezi, jaz pa ... Zakaj me nihče ne mara? Saj, kdo pa bi imel rad takšno debelinko brez stila in z groznim mozoljem na čelu? Jož, ko bi ti vedel, kako si želim objemov in besed »Rad te imam.«!

Pa še brat ... Ker je že osemnajst, misli, da je najpametnejši ali kaj? Pha. Mislim, ko bi me vsaj kdo razumel! Nihče me namreč ne. Moji BFF se zadnje dneve ne da pogovarjati o mojih težavah, ker ima svojih že poln kovček!

Še nikoli nisem bila tako slabe volje, to je bil zares najbolj bedni dan EVER!!!!!!!!!! :”((((((Mislim, saj vsi delamo napake, a ne? Bistvo njih je, da jih delamo, da se kaj naučimo, TO JE BISTVO ŽIVLJENJA, a ne? Ampak ne vem ...

Še ena nočna mora, iz katere se želim čim prej zbuditi!!

P. S.: Za test pri glasbi sem dobila 2. KAKO MI JE TO RATAL’???

SREDA

Dragi dnevnik!

Kakšna buča! Včeraj je bil res slab dan! *Ha-ha-ha*, kaj človek vse ne napiše, ko je razburjen! Pač, ne moreš pomagat, tako se takrat počutiš! Ampak *po dežju VEDNO posije sonce*. In danes je bil res super dan!

Čeprav res ni bil nič posebnega in bi lahko bil boljši, *vedno* bi lahko bilo boljše, imam takšne dneve zares rada! Mislim, lepo je, ko se zaveš, da ti gre v življenju prelepo! In jaz zares živim v luksuzu! In zato zelo cenim svoja starša in ju imam neskončno rada, ker sta že zares veliko vložila vame!

In mimogrede, SPLOH nisem osamljena! Res ne, toliko prijateljev kot imam ...

Ha-ha-ha, smejem se včerajšnjim izjavam! *Fanta?* JAZ? Lepo te prosim!

Danes sem na *busu* sedela z bivšo sošolko in že dolgo se nisva tako presmejali!! Res otročje, ampak vsaj malo sem se sprostila!

Kot sem že rekla, danes je bil čisto navaden dan, eden tistih *enoličnih* ... a če spoštuješ, kar imaš, je VSAK DAN DRAGOCEN! Res sem ponosna nase, da sem prišla do tega spoznanja!

> Ha-ha, poglej to šalo, ravnokar sem si jo izmislila: **A:** Zakaj v dnevnik tako kracaš? **B:** Zato, da drugi ne morejo za mano brati! ♪ Prisežem, da je bila prej bolj smešna!! O.o

> Veš, da mi je sedaj v srednji šoli padla samopodoba? In to ugotovim šele sedaj ... Seveda bom to poskusila popraviti!!

P. S.: Veš, da sem prenehala piti *ENERGY DRINK*? Baje, da znižuje IQ, in v gimnaziji si tega res ne smem privoščiti! 😊

ČETRTEK

Dragi dnevnik!

Jaz se *res cenim!* Lepa sem, seksi sem, pridna, talentirana, okej, malo lena, pa tudi oblačim se malo smešno – samo zato, ker se mi omare ne da pospraviti – pa tudi prelepi lasje kar v čopu čepijo!

Včasih se mi zdi, da se premalo zavedam, kako v redu sem! Ne da se podcenjujem, ampak preprosto ne pokažem svojega pravega jaza. Mislim, kdo bi se, če bi imel tako lepo mnenje o sebi, še skrival za očali z velikimi okvirji? Ampak očala me izpopolnjujejo, pa tudi zobje, ki mi štrlijo na vse strani, ne pokvarijo mojega prikupnega videza!

>FIZIKE zares ne razumem!!!

P.S.: Moram priznati, da se profesorji na naši šoli zelo lepo oblačijo!

PETEK

Dragi dnevnik!

Danes bom hitra, ker se mi mudi. Mislim *petek* je in s prijatelji gremo ven V kino ... Ti jutri napišem!

NEDELJA

Dragi dnevnik!

Oh, jej. Včeraj sem te pozabila napisati in zelo se opravičujem. Nisem našla časa. Spala sem do enajstih, ker sem prišla pozno domov, potem pa cel dan gledala filme in lenarila. Sedaj pa bom celo nedeljo porabila za učenje!

Čaw baw!!

PONEDELJEK

Dragi dnevnik!

Ponoči sem tako slabo spala! Tlačila me je mora, pa ful mi je bilo vroče! Danes sem bila zelo utrujena. Imeli smo nultu uro, in ker ima profesorica za slovenščino tako žameten glas, sem zaspala. Moral bi videti, kako mi je bilo nerodno. Najrajši bi se pogreznila v zemljo!

Veš tisto, ko prideš domov in prebereš samo zadnjo stran Novic, kjer so VICI! J

O moj bog, *o moj bog!!* To ti *moram* povedati!! Danes sem srečala popolnega fanta! RES JE POPOLN ... Z lahkoto bi se zaljubila vanj!! Mislim, metuljčki in hitro razbijanje srca prav zagotovo nekaj pomeni! Oči ima tako bleščeče rjave, lahko bi jih primerjala z biseri. Preko njih lahko zares vidiš v njegovo dušo. Ima urejeno razmršene lase in zelo elegantno telo! Oblečen je bil dizajnerske kavbojke in pullover iz kašmirja. Ovit je bil v dolg črn plašč in obute je imel bulerje – kljub šolskemu pravilu preobuvanja!

Mislim, KERA POPOLNOST!!!!!! :))))) <333

>Testa za biologijo ne bom niti omenjala! -.-" *Kaj če pogrnem??*

>Šla sem v knjižnico in si izposodila knjigo *En dan*, takoj zdaj jo grem brat!!

P. S.: Zunaj je nevihta.

Cute Tears

Res nepozabno!

Stala sem pred velikim ogledalom in občudovala osebo, ki je zrla vame z druge strani. Oči so se ji svetile od sreče in komaj je stala na svojih dvajsetcentimetrskih petah. Oblečena je bila v kratko, ozko bleščeče krilo, od katere se je odbijala medla svetloba fluorescenčnih luči, ki so osvetljevale prostor. Na sebi je imela bogat nakit in temni valoviti lasje so ji segali do sredine hrbta. Njen bled obraz je bil rahlo napudran, polne ustnice je prekrivala debela plast rdeče šminke in temne črte, ki jih je maskerka narisala pred nekaj minutami, so poudarjale njene oči. Čelo so ji prikrivali lasje in ličnice so se dvignile, ko se je nasmehnila in pokazala svoje popolne bele zobe.

Še vedno nisem dojela, da sem pravzaprav to jaz. Dekletce, ki je bilo vedno tako naivno, preprosto in pridno. Punčka, ki je vsak dan sanjala svoje sanje, je izginila. Sedaj sem tukaj jaz. Zrem v svoj odsev in trdno sem prepričana, da me slava ne bo pokvarila.

Omara, ki ni nikoli pospravljena in je polna Guccijevih oblek, torbic Louisa Vuittona in na desetine visokih pet, se ne more premerjati z občutkom, ki ga podoživljam pred nastopom. Občutek, ki ga dobiš, ko moraš pred razredom predstavljati plakat, ko si vprašan za oceno ali pa moraš prebrati samo odstavek v berilu. Občutek, ki ga označujejo kot strah pred javnim nastopanjem.

Trema pa zame ni le strah. Je kot dokaz, da končno živim svoje sanje, in daje mi vedeti, da zares obožujem nastopati. Zamižala sem in globoko vzdihnila, da bi v sebi umirila vihar adrenalina.

Pri vratih garderobe je potrkalo in vanjo je pokukal obraz mojega menedžerja, ki je bil videti rahlo napet.

»Čez pet minut začnemo, si pripravljena?« Odmeril me je od glave do peta.

Prikimala sem. Pograbila sem črno jakno in si jo oblekla. Nekako je izpopolnila moj »imidž«. Stopila sem na hodnik in za sabo zaprla vrata, na katerih je bilo napisano moje ime. Na hodniku je vladal vrvež.

»Prečudovita si,« je rekla mami in skoraj zajokala, ko me je videla.

»Ponosna sva nate,« je dejal očka.

»Hvala vama, brez vaju mi ne bi uspelo!« sem rekla in ju objela.

Menedžer je sklical vse prisotne in čakalo me je še zadnje opravilo, ki sem ga morala narediti pred odhodom na oder.

Stali smo v krogu in zrla sem v oči vsem, ki sem jih imela rada, jim zaupala, vsem, ki so me podpirali. Vsem prijateljem, staršem, sestri, menedžerju, najboljši učiteljici petja, plesalcem, mojemu preveč super bendu in svojem fantu – soigralcu v mojem novem filmu – in vsem drugim, ki so pomagali pri pripravah na moj koncert. Iz srca sem se jim zahvalila.

Potem je prišel čas. To je *to*. Bend je šel na oder, jaz pa sem sledila menedžerju in ostalim nekam pod oder. Naredila sem globok požirek vode, potem pa stopila na ploščo, ki me bo popeljala pod soj žarometov.

»Pokaži jim, kdo je glavni!« je rekel menedžer in mi izročil mikrofona.

Tla so se dvignila. Svet je obstal. Zaslišala sem kričečo množico oboževalcev in kmalu zatem so se oglasili bobni in električne kitare. Vame so bile usmerjene vse luči. Občutek je bil božanski, kot bi prišla v nebesa, vse me je stiskalo od veselja in sreče. In končno je prišel tudi moj čas. *Zapela sem*. Že po prvih verzih je *trema* izpuhtela in v tistem trenutku na svetu ni bilo srečnejše osebe. Bilo je ... *pipipi pipipi pipipi* ... Zaslišala sem nadležni zvok svoje budilke. Ugasnila sem jo.

Oh, *prekleta*! Samo sanjala sem? Ampak bilo je tako ... *resnično*!

Z odejo sem se pokrila čez glavo in poskušala ponovno podoživeti dogodke svojih sanj! A izgubile so se, dogodki so izpuhteli v noč. Nič več nisem rock kraljica ...

Zakaj je morala budilka zvoniti ravno sedaj?? Ni morala počakati, da bi dokončala intervjuje in fotografiranje z oboževalci? Kaj pa moj film? Ne bi mogla sanjati še o tem, kako igram v filmu z prelepim soigralcem, ki naj bi bil po vrhu še moj fant?

Ko sem se nehala jeziti na budilko, sem leno vstala iz postelje in obstala pred omaro. Kaj naj oblečem danes? Kam so izginile vse drage obleke, in kje so moji salonarji?

Postavila sem se pred ogledalo, da bi si razčesala lase. Ah, moji lasje, zopet so bili pšenične barve.

Potem pa sem se zazrla v svoje oči, moj obraz je bil isti kot v sanjah. *In ne samo obraz*, sem si rekla.

Šele zdaj sem dojela!

Sedla sem na posteljo in prižgala svoj prenosnik. Vanj sem vključila slušalke in si jih nadela na glavo.

Odšla sem na *youtube* in vanj vtipkala naslov svoje najljubše pesmi. Potem sem volumen navila do konca. Melodija me je ponesla v neko drugo deželo.

Glasba je moja droga in vsak dan potrebujem odmerek. Brez nje ne bi mogla živeti. Sprošča me, osrečuje me, daje mi navdih!

Spoznala sem, da sem pravzaprav *ista* oseba kot v sanjah in da se mi zares lahko uresničijo, *če bom le verjela!*

Cute Tears

Prepovedana ljubezen

Še nedavno tega je bilo moje življenje brez pomena. Nisem hotela živeti. Vse je bilo ena sama zmeda, žalost. To nisem bila jaz. Nisem se počutila dobro v svoji koži. Vse bi dala, da se ne bi rodila.

A potem sem spoznala njega ...

To je bil starejši fant, ki je imel rjave, včasih zelene oči, kot jesensko listje. To je bil fant dobrega srca, ki mi je vedno stal ob strani in me spodbujal. Ob njem sem se počutila varno, toplo in ljubljeno. Vedno me je znal nasmejati, tudi če je bilo še tako hudo. Vse je bilo tako lepo – kot v sanjah.

A ta pravljični svet ni dolgo trajal.

Kmalu so za to izvedeli tisti, ki tega ne bi smeli izvedeti, in naju ločili. Iztrgali so me iz njegovega varnega objema. Ločili so naju, a samo navzven, ker mojega srca od njega ne more ločiti nihče, tudi bog ne.

Vzeli so mi vse, kar mi je največ pomenilo. Radi bi mi dali vse, vse mi ponujajo, a kaj, ko mi ne dajo sreče. Meni je sreča pomembnejša od vseh drugih stvari. Kaj ti bo denar, kaj ti bodo obleke, če nimaš tistega, kar si srce želi! Nihče mi ne more dati ničesar, kar bi mi pomenilo več od njega.

Vsak večer v solzah zaspim, ker si želim da bi bil ob meni, da bi čutila njegovo bližino. Hrepenim po njegovem nežnem dotiku, po njegovem sladkem poljubu. Tako močno ga pogrešam. V meni je vse umrlo, moje srce je uničeno ... Kako močno si želim, da bi za vedno ostala v njegovem objemu. On je kot žarek sonca, ki me zjutraj prebudi, je kot najsvetlejša zvezdica na nebu, ki me varuje, ko spim. On mi pomeni življenje, on je moje življenje, in če bo treba, ga bom čakala tudi do smrti ...

a.rtf

Smisel življenja?

Vse se je začelo tisti dan ...

Res ne razumem, kaj se je zgodilo in zakaj se je zgodilo, a se je. In nekako sem hvaležna za to. Bila sem zaspana in zmedena. V šolo sem hodila počasi, kot polž. Nikamor se mi ni mudilo. Bilo mi je vseeno za vse. Svet zame ni bil smiseln. Nisem razumela, kaj zahteva od mene in kaj naj jaz pričakujem od njega. Glasba, ki mi je donela v ušesih, je bila prav tako nesmiselna in bedna. Končno sem uspela priti do šole. Zavzdihnila sem: »Zakaj?« Tudi tega nisem razumela, zakaj moram hoditi v šolo in prenašati tiste zoprne profesorje, ki nam vsak dan težijo z ocenami, domačimi nalogami, spraševanjem ... Pridružila sem se svoji klapi. Hitro so me spravili v dobro voljo oziroma me je v dobro voljo spravilo nekaj kapljic alkohola in džoint. V hipu sem bila kot ptica. Svobodna in divja. Pobegnila sem iz realnosti nekam drugam. V svoj svet, naš svet. Občutek je bil odličen. A vse lepo enkrat mine.

Zazvonil je šolski zvonec in naznanil pouk. Odpravili smo se v učilnico. Hitro sem se usedla na svoje mesto, na mizo položila torbo in glavo položila nanjo. Kot po navadi sem tudi danes hotela zaspati – tako vsaj ne dobim neopravičene ure. Profesorjem je čisto vseeno, kaj počnem, pomembno je le, da sem prisotna tako ali drugače.

»Dijaki, dijakinje. Danes boste poslušali predavanje o otrocih iz Afrike. Upam, da se boste veliko naučili, ker nas čaka mednarodni projekt, s katerim bomo pomagali tistim ubogim otrokom.« Profesorica je bila silno navdušena, mi pa ... No, nekateri so kar zaploskali, ostali pa smo bili mnenja: »Ah, saj to je le izguba časa.« Ampak v vsaki stvari je nekaj dobrega. Nadaljnjih nekaj ur bom lahko spala.

V razred je vstopila neka gospa. Prijazno nas je pozdravila in povedala, o čem se bomo danes pogovarjali oziroma o čem se bodo danes pogovarjali. Moje oči so bile zaprte. Mislila sem le na naslednji odmor in kako se bom lahko zopet pogovarjala. V ušesa sem vtaknila slušalke. Nisem prenesla blebetanja tiste gospe. Posvetila sem se besedilu pesmi, ki sem jo poslušala. Hotela sem zaspati, a nisem mogla. Izključila sem glasbo in pogledala na uro. Zavzdihnila sem. Ni se mi dalo biti v razredu.

Že sem mislila vstati in oditi, a me je nekaj ustavilo. Bila je fotografija temnopolte deklice, ki joče. S temnimi očmi je žalostno gledala vame. Gledala sem jo. V njenih očeh je pisalo, kako ji je težko, kako se počuti.

»Gospodična, ste v redu?«

Sošolec, ki je sedel poleg mene, me je nežno dregnil. Opazila sem, da vsi strmijo vame.

»Prosim?«

Gospa se je nežno nasmehnila. »Vprašala sem vas ali ste v redu,« je rekla.

Kaj naj ji rečem? »Da, gospa, v redu sem.« Ali ji raje rečem: »Ne, nisem.«

Čakala je na moj odgovor.

»Jaz ... le zmedena sem.« Mislim, da je to vedela že prej. Pozabila je name in nadaljevala s predavanjem.

Čas je kar bežal. Predavanja je bilo naenkrat konec. Razred je ostal prazen. Le jaz sem še sedela tam. Gospa je prišla do mene.

»Je kaj narobe?«

Pogledala sem jo. V njenih očeh sem videla, da ji lahko zaupam.

»Veste, jaz...« Zajela sem nekaj zraka. »Vaše predavanje mi je dalo misliti.« Z zanimanjem me je pogledala.

»Vam lahko zaupam svojo zgodbo?« sem jo vprašala.

Prikimala je.

»Pred dvema letoma in pol sem prišla v gimnazijo. Bila sem odličnjakinja in zelo pridna. Potem pa sem pričela s kajenjem, drogiranjem, ponočevanjem in drugimi rečmi. Starši, ki so bili ponosni name, so se me začeli sramovati. Ocene so mi padale in nisem se več zavedla, kakšen je smisel življenja, sveta. Vse se mi je zdelo bedno, vse do danes. Prej, ko ste kazali fotografijo tiste deklice, se je v meni nekaj premaknilo. Vem, da sem malo prej kadila, ampak vseeno sem občutila sočutje. Ko sem jo gledala, sem ugotavljala, kaj vse imam jaz, ona pa ne. Ampak veste, problem je, da jaz to zavračam. Imam možnost do izobraževanja, imam družino, ona je nima. Doma imam poln hladilnik, ona pa ne. V njenih očeh se lesketata žalost in trpljenje. Moje življenje je pravljica, njeno pa mora. Vojne, lakota, žeja ... Vse jo ubija. Še jutraj se mi je vse zdelo krivično, a sem dojela, da sem lahko srečna, da imam vse to.«

Po licu so mi spolzeli debeli lešniki.

Gospa me je objela. »Razumem.« S to besedo me je potolažila. Obrisala sem solze in jo pogledala.

»Mi lahko pomagate, rada bi prenehala s drogiranjem, kajenjem in temi rečmi. Res, da nisem ravno hud odvisnik, ampak vseeno.«

Prikimala je.

»In rada bi pomagala tem otrokom. Želim jim obuditi upanje in vero o svetu. Res, da se dogaja polno grozot, ampak je tudi lep, zelo lep, če se tega zavedaš.«

»Te bom vpisala med prostovoljce. Ko bova končali z nekaj urami terapije in ko boš popravila vse ocene, pa boš lahko šla z mano k njej.«

Takoj sem vedela, o kom govori.

»K njej? Mislite v Afriko?« Bila sem presenečena. »Zakaj pa ne?«

»Oh, hvala vam.«

Nežno me je pogledala in se toplo nasmehnila.

Vstala sem in odšla iz učilnice. Po dolgem času sem imela na obrazu zopet nasmeh in nov pogled na svet. Ugotovila sem, da za veselje in smeh ne potrebujem mamil in alkohola. Zopet sem našla novo pot, novo veselje in nov smisel življenja, ki ga ne bom zamenjala za nič drugega.

Prišla sem domov.

»Mami, oči!«

Stekla sem v kuhinjo. Oba sta bila tam.

»Žal mi je za vse. Nisem hotela biti takšna. Vem, da sem uničila in zamudila veliko pomembnih, lepih reči, a bom vse nadoknadila. Samo oprostita mi.«

Ta dan sem res veliko jokala.

Mami je prišla do mene in me objela. »Veš, da te imava rada.«

Smrknila sem: »In jaz imam rada vaju.«

Ni pomembno, kako beden in nesmiseln se ti zdi svet, življenje, šola ... Vedno lahko najdeš nekaj ali nekoga, ki ti bo zopet prižgal upanje in veselje.

Dan

Dober dan se po navadi začne z milim zvonjenjem budilke, ki te prebudi v novo jutro. Vstaneš brez posebnih težav in greš v šolo. Po možnosti celo sije tisto blede zimsko sonce.

Slab dan pa se začne z zoprnim krakanjem naprave, ki se oglašča že tretjič v zadnjih dvajsetih minutah. Tako se tebi zdi, v bistvu pa je od prvega pritiska na gumb za dremež že minilo več kot pol ure. To ti seveda postane jasno šele po nekaj sekundah strmenja v budilko – toliko namreč traja, da tvoji napol mrtvi možgani dešifrirajo digitalne številke. Spoznanju, da zamujaš, sledi kratek monolog zelo izvirnih in slikovitih besed, ki vsekakor dokazujejo, kako bogat besedni zaklad imaš. Ker je jedro tvojega govora namenjeno budilki, ne bi bilo nič presenetljivega, če nekega dne ugotoviš, da je stvar zakleta. V bistvu je verjetno že in ti zdaj namerno greni življenje. Kakorkoli, po akrobatskem skoku iz postelje postaviš nov svetovni rekord v oblačenju. Z nekaj eksperimentiranja ti uspe, da črta, potegnjena s črtalom za oči, ne izgleda kot nesreča s tempera barvo, lasje pa bodo pač preživeli dan speti v čop. Še prej si seveda sveto obljubiš, da nikoli več ne greš spat z mokrimi lasmi, saj se le-ti jutraj obnašajo, kot da pripadajo brezovi metli, ne pa tebi. Za zajtrk mandarina, če nima preveč trmastega olupka. Po navadi pa zadostuje žvečilka.

Na poti v šolo – kakršnakoli ta pač je – razmišljaš o pametnih izgovorih za zamudo in na koncu tako ali tako ugotoviš, da nima smisla in upaš, da profesorica ali profesor ne bo zapisoval v prvi polovici ure. Ali da sploh ne bo.

Ob vstopu v razred razmišljaš, če se je pametno opravičiti za zamudo in s tem prekiniti profesoričino razlago, ali je bolje, če se enostavno trudiš biti neopazen. V vsakem primeru te čaka prosto mesto v prvi vrsti, tudi če je to šele tretja klop od table, kajti vsi sedijo v zadnji polovici razreda. Ko po desetih minutah pouka mine prvi val energije in ugotoviš, da je zunaj še tema, ti začnejo veke lesti skupaj. Ker je nekje do četrte ure pouka na šoli še toplo, se je spancu še težje upirati. Nasloniš se na roko in se pretvarjaš, da gledaš v zvezek – z zaprtimi očmi. Nato zvoni in ti se skupaj s sotrpinami iz razreda odvečeš v drugo učilnico. Prva ura mine podobno kot druga. Tekom druge ure se že počasi začneš zavedati okolice in predvsem dejstva, da je naslednji odmor malica.

Izmed treh luksuznih menijev, ki so na izbiri za toplo malico, si izbereš tistega, za katerega veš, da te bo najbolj nasitil. To je namreč zelo pomembno, saj se na primer palačinke izplača jesti samo, če imaš največ šest ur pouka. Ker dve precej skromno namazani palačinki res nista dovolj za osem ur pouka. Po malici je verjetno na vrsti kakšen izmed bolj prijetnih in lahkih predmetov, recimo dvojna ura matematike. Po možnosti s profesoričino obljubo, da bo intenzivno spraševala. Če slučajno brez hujših posledic preživiš uro spraševanja, t.j. če nisi ravno ti tista nesrečna duša, ki mora pred tablo, potem lahko ta dan šteješ med uspešne. Naslednja ura, ko se jemlje nova snov, samo potrdi tvojo teorijo, da matematika proti koncu srednje šole postaja vse bolj podobna znanstveni fantastiki, s svojimi števili, ki v resnici ne obstajajo, in formulami, v katerih je več abecede kot pri testu slovenščine.

Po peturnem sedenju se že skoraj razveseliš športne vzgoje, pa čeprav upaš, da ti morda ne bo treba delati kaj težjega kot igrati badminton. Je pa vsekakor nekoliko moreče, ko ugotoviš, da si pred peto uro pouka šele na sredini urnika.

Četrta, peta in šesta ura so morda še najbolj produktivne od vseh, saj se takrat že dokončno zbudiš, nisi pa že spet zaspana. Poleg tega pa je potrebna huda koncentracija, da ohranjaš temperaturo prstov na rokah človeško. Centralno ogrevanje se namreč ugasne tam nekje okoli pol enajste ure. Ampak v četrtem letniku že imaš potrebne izkušnje za premagovanje takšnih malenkostnih

nevšečnosti. Ko zunanja temperatura pade pod 5 stopinj, so namreč zelo priporočljivi trojni dolgi rokavi. Pletenine so prav tako dobrodošle.

No, vsekakor zadnje tri ure sploh niso omembe vredne, sploh če je to kakšno poglabljanje, ki se ocenjuje šele čez dva meseca. Po koncu pouka se izkaže za ogromno prednost, če si doma relativno blizu šole. Tako si lahko morda ob 4h že doma in že ješ kosilo. Po tem pa se seveda od vsakega vzornega in pridnega dijaka pričakuje, da sede za mizo in se loti dela.

Pa kaj še. Po devetih urah v šoli bi naj še celo popoldne porabili za šolo. Ta misel je naravnost utrujajoča. Zato si zavestno vzameš eno uro odmora – za spanje, za računalnik, za nekaj že. Potem pa se vsa spočita in polna motivacije zaženeš v domačo nalogo in učbenike. Seveda. Uro in pol sediš na stolu za mizo, z nogami stegnjenimi na posteljo in gledaš skozi okno, pa čeprav je zunaj že tema in so zavesе zagnjene. Vseeno je to veliko bolj zanimivo kot pa domača naloga. Potem se seveda spomniš še vseh nujnih stvari, ki jih je treba postoriti, na primer pospraviti vse omare ali pa, da že res dolgo nisi nič pomagala mami pri hišnih opravilih. Na koncu delaš nalogo ob šestih, sedmih zvečer. Učiš se pa največ do devetih, ker kasneje tvoja koncentracija že zavzame negativne vrednosti, ne pa da je samo na ničli. Vmes se seveda jeziš nase, kako le nisi vseh dolgoročnih projektov naredila že med pravkar izteklimi se počitnicami. Pa ko si imela tako dober načrt, ki pa je pred vsakimi počitnicami enak. Na vseh devet dni je enakomerno razporejeno vso šolsko delo in tudi učenje. Naravnost neizvedljivo. Na koncu delaš v nedeljo zvečer tisto, kar potrebuješ v ponedeljek zjutraj, pa čisto nič drugega. V edino tolažbo ti je, da je večina tvojega razreda v podobni situaciji.

Zvečer je čas, da se obdaš z vsemi elektronskimi napravami moderne dobe. Usedeš se pred televizijo, zraven sebe za vsak primer odložiš telefon in v naročje vzameš prenosni računalnik.

Pregledaš vse običajne spletne strani in se na koncu ustališ na Facebooku. Tam si lahko s sošolkami izmenjaš vse mogoče skrbi glede šole; po daljšem pogovoru tako ali tako pridete do enakega zaključka kot po navadi – da se nima smisla obremenjevati.

Gledati večerna poročila pa je res lahko povod za slabo voljo. Po vseh svetovnih grozotah sledijo plemenita dejanja slovenskih politikov, ki pogumno in s skupnimi močmi našo drago Slovenijo uspešno in s popolno podporo državljanov rešujejo iz krize. V tem letnem času niti ne moreš računati, da te bo vremenska napoved spravila v boljšo voljo, saj se sonce nikakor ne vda v že prav nadležni igri skrivalnic. Pa čeprav vsi vemo, kje se skriva. Edina rešitev so morda športne novice, saj slovenskim športnikom včasih celo uspe več kot slovenskim politikom. Na splošno pa normalnega razumnega človeka po pregledu dnevnih novic preplavi nenavadno impulzivna želja, da bi stopil na ograjo balkona in preveril, če vsaj gravitacija deluje tako, kot bi morala. Ali pa si enostavno rečeš, da se – spet – nima smisla obremenjevati.

Spat se seveda ne spraviš pred polnočjo, pa čeprav to odločitev obžaluješ prav vsako jutro vsakega dne. V postelji, preden zaspiš, razmišljaš o vsem, kar si postorila ta dan. Ni res. Razmišljaš o vsem, kar bi morala narediti, pa nisi, ker se ti ni ljubilo. V bistvu to niti ni bil tako slab dan, ampak samo precej povprečen. No, to razmišljanje traja približno eno minuto, saj zaspiš takoj, nekje sredi misli, da pa prihajajoči dan ne bo takšen. Verjetno zato, ker je na vrsti najboljši del tedna – vikend.

piki

Temna plat lune

Jaz sem jaz.

To je edina definicija, ki jo boste slišali od mene. Preprosto sem.

Tu.

Vržena v ta svet, ta čas, opazujoč družbo, ki sem jo že zdavnaj nehala poskušati razumeti. Potopljena v sence opazujem ljudi – koleščke v neskončnem mehanizmu življenja.

In preučujem njihove gibe, dejanja in njihove obraze. V mislih vidim njihove zgodbe, ki so jih naredile takšne, kot so.

Bistvo je očem nevidno, pravijo modreci, in tudi meni je bistvo nevidno ...

In tako opazujem njih.

...

Prijateljici, ki se z narejenim veseljem objameta. Obraz obrnjen stran, dvignjena glava in prisiljen, naveličan nasmešek na obrazu, pogled navzgor.

Človek, ki s preprosto željo po delitvi objema, z enim objemom tujca navda s pozitivno energijo. Objem – sprostitev ramen in obraznih mišic, pristen nasmeh in rahla rdečica na licih.

Vsi delci življenja, strnjeni v družbo. In ta spreminja ljudi v robote.

Ste že kdaj opazovali ljudi, kako se sprehajajo po mestu?

Hitra hoja, dolgi koraki, rahlo panično tesno držanje naramnic torbice, hipno pogledovanje na ročne ure ali telefone in vprašanje, ki ga jasno izražajo na obrazu – koliko časa bodo potrebovali do točke B? Ljudje preprosto hodijo od točke A do točke B.

Niti najmanj ne uživajo v sprehajanju po mestu, opazovanju okolice in v skritih čarih mesta.

Ne opazijo nežno roza oblakov na sinjemodrem nebu, ki ga je obarvalo vzhajajoče sonce.

Ne opazijo prelepih jesenskih barv in čarobnega odpadajočega listja.

Na poti se ne ustavijo in ne posedijo na klopci, da bi uživali v družbi svojih misli ali poklepetali z neznancem.

Od A do B.

Večino časa sem nevidni opazovalec, v svoji lastni dimenziji. Preprosto izbrišem družbo.

Ko pa se vse nakopiči v grozno breme, pa bi najraje poteptala vse to, razbila na koščke.

Pa naj ležijo tam na pločniku in jih bo raznesel veter, da se bo vsak po svoje oblikoval in da jih bodo lahko pobirali ljudje in si iz njih sestavljali svoje želje in upe.

Ampak, ker to ni risanka, raje bentim ali pa v glavi glasno komentiram. Včasih tudi na glas.

Zelo na glas.

...

Ulice oblite s svetlo modro svetlobo. Srebrni tlakovci, ki ti pod podplate polagajo pot ter jo zarisujejo v vijugajoče vzorce in risbe.

Stene stavb sijejo s sinjo modro svetlobo. Vsaka podrobnost izostrena.

Nato prehod. Zelena.

Stopim v novo ulico in v nov svet, ki se kopa v zlati barvi pomladanskega sonce. Zvoki kitare se ovijajo okoli zelenih krošenj in debel.

Valujoče tekoče zrcalo se vije v kameni brazdi zemlje. In odseva v veselje.

Most te popelje v noč. Na griču, odsekanem od življenja, mogočen dvorec. Skozi okna seva svetloba in ga razgalja očem.

...

Kje je bistvo v razmišljanju – od A do B?

Ne vidite pravlјice, ki vam jo riše svet okoli vas? Gledate, a ne vidite.

Bistvo je očem nevidno.

Lahko samo opazujemo družbo, kako se v neskončnih valovih življenja vali skozi čas in zgodovino.

Tako opazujem zgodbe, ki se vrtijo okoli mene. Posamezne delce, ki skupaj tvorijo neskončno celoto.

In jaz sem še vedno tu.

Na temni strani lune.

Charlie

Ljubezen posuši solze

Grenka tekočina se nabere v očeh, nato preveč nežno steče po licu, namoči ustnice, tiho pade na bel list papirja. Iz nje nastane lužica, ki se nato vztrajno krči. Na koncu ne ostane nič od nje. Solze ena za drugo kapljajo, sploh se ne ustavijo. Plišastega zajčka privijem k sebi, da bi mi bilo lažje, vendar postanem že bolj žalostna, saj se spomnim, da sem ga dobila od najboljše prijateljice za rojstni dan. Nato pogledam po sobi, na omari stoji okvirjena fotografija razreda, spet se mi ulijejo solze. Jočem že celo uro, pa mi še kar ni zmanjkalo slane tekočine.

Dosti imam tega! Vstanem iz postelje, obrišem obraz ter grem ven, v naravo, da si še zadnjič ogledam rodni kraj, kraj, kjer sem doživela toliko lepega, prijetnega pa tudi slabega in žalostnega ... Kraj, kjer sem prejela prvi poljub, kraj, v katerem sem preživela svojo mladost. Brezglavo tavam po gozdni poti, polni korenin in vej. Sama sem, listi šumijo, drevesa se zibljejo. V daljavi zagledam samotno klopco. Čudno, nikoli prej je nisem opazila. Počasi pridem do nje in se usedem. Na vrhu klopce zagledam dve pikapolonici, ki preletavata ena drugo, se lovita, delata razne norčije, potem se za trenutek ustavita. Nežno se dotakneta s krili, nato poletita v modro nebo, vsaka na svojo stran. Zamislim se, nikoli prej nisem opazila takšnih stvari, vedno so se mi zdele nezanimive in dolgočasne. Razmišljanje zmoti šumenje listja, ki postaja vedno bolj glasno. Ozrem se. Po poti prihaja mlad postaven fant, videti je starejši od mene. Ne da bi kaj vprašal, sede poleg in se zazre v daljavo. Čez nekaj časa me pogleda, me pozdravi in jaz mu tiho odzdravim. Spet sva tiho. Kar naenkrat se obrne k meni. Ko vidi, kako žalostna sem, me prime za roko. Preplavi me nenavaden občutek varnosti, ki ga nisem čutila nikoli prej. Ne vem, kaj mi je, ampak kar pustim, da me drži za roko. Če bi se to zgodilo pred enim tednom, bi mu po vsej verjetnosti zabrusila, da se me nima kaj dotikati, saj ga niti ne poznam, toda ne tega ne storim.

Končno spregovori: «Ime mi je Marcel, upam, da te ne motim.»

Počutim se čudno, še nikoli me ni neznanec držal za roko in me ogovoril. Ne vem, kaj naj storim, vse je tako čudno. Spet se spomnim, kako lepo je imeti človeka ob sebi, misli mi uidejo na prijatelje, sošolce, sorodnike in vse, ki jih poznam. Ko pomislim, da jih bom morala jutri zapustiti, se mi naredi cmok v grlu in solze pridejo na plan. Jočem neutolažljivo.

Marcel pa me samo nežno objame, jaz pa mu pustim, da me tolaži. Tiho mi govori, da bo vse dobro, vendar jaz vem, da ne bo ... Počasi se umirim. Izvijem se iz objema ter se mu zazrem v obraz. Šele sedaj opazim, kako lepe oči ima. Prodorne, svetlo modre so, naravnost božanske.

Iz razmišljanja me zbudi, ko mi zastavi vprašanje, zakaj jočem, jaz pa mu brez pomislekov začnem razlagati celo zgodbo. Da sem danes zadnji dan tukaj, da se jutri selimo zaradi tega, ker je oči dobil boljšo službo v Ljubljani, da bom zapustila svoje prijatelje, ki jih poznam že celo večnost ...

Besede kar bruhajo iz mene, ne nadziram, kaj govorim, niti ustaviti se ne morem. Po nekaj dolgih minutah končno obmolknem. Ko pogledam Marcela, vame strmi zamišljen obraz. Čez nekaj časa me vpraša, ali si želim v prestolnico. Odgovorim, da nikakor, nato se pogovor odvija naprej. Pogovarjava se o vsem, o šoli, prijateljstvu, starših, učiteljih, najljubših rečeh, hobijih ... Sploh ne opaziva, da je sonce že potonilo za obzorje. Potegnem telefon iz žepa in ugotovim, da je ura precej čez osmo zvečer – torej tukaj sediva že debele tri ure!

Povem, da bom morala počasi domov, tudi on se strinja, da je čas za slovo. Prva vstanem in ravno ko se namenim, da zaželim lahko noč ter lepo, da sva se spoznala, me prime za roko. Prestrašeno se ozrem, ne vem, kaj naj pričakujem, po vseh čudnih mislih me vpraša le, če mu dam telefonsko

številko, da me bo lahko kaj poklical, ko bom v Ljubljani. Z velikim nasmehom mu jo dam, nato se posloviva, saj je zunaj trda tema, poleg tega se je močno shladilo.

Z mešani občutki se vrnem domov, vstopim v hišo. Mame in očija še vedno ni s sestanka, torej imam hišo zase. Zebe me, zato stopim pod vroč tuš. Na hitro se oprham, obrišem in preoblečem v pižamo. Stečem do sobe, kjer se skrijem pod odejo, tam je prijetno in toplo. Premišljuje o preživetem dnevu, podoživljam trenutke s klopce. Ko pomislim na njega, me zvije v trebuhu, srce glasneje bije pa še na smeh mi gre ...

Mmmmm, kako bi bila vesela, če bi mi sedaj napisal sms. S prijetnimi mislimi se potopim v prijeten spanec.

»Pi-pip, pi-pip ... » Zbudi me mobilni telefon, ki oznanja da me hoče nekdo vreči iz postelje. Ne zmenim se zanj, preveč sem zaspana, da bi pogledala. Čez nekaj minut se oglasi zvok, ki naznanja, da je v nabiralnik prišlo sporočilo. Prisilim se in pogledam ter sploh mi ni žal, kajti pisalo je Marcel!!!! Malo je manjkalo, da nisem začela kričati na vse grlo, skakati po postelji ter razgrajati po celi sobi! Sploh ne morem dojeti, da mi je res pisal. Šele po nekaj minutah, ko se mi roke nehajo tresti, pogledam sms.

”Hej! Upam, da te nisem zbudil. Bernarda, že ves čas, odkar sva se razšla, mislim samo še na tebe. Sploh ne bom mogel zaspati, če ne bom še enkrat ta večer slišal tvojega glasu. Prosim, oglasi se mi <3.«

Okej, sedaj se pa res ne morem zadržati. Skočim na noge, potem pa kot nora tekam in skačem naokrog. Ko udarim z glavo v strop, se končno malo pomirim. S tresočimi prsti odpišem, da me sicer je zbudil, ampak da sem sedaj čisto budna, dodam še srček ter pošljem.

Sekundo za tem se na ekranu izpiše njegovo ime. Kliknem sprejmi, na drugi strani zaslišim sedaj že dobro znani glas. Sprva sem zelo živčna in večino časa govori on, čez čas se sprostim. Po pol ure pogovora se odločiva, da končava, saj je ura pozna, jutri pa morava hitro vstati. Ko hočem prekiniti, mi pove, da me ima res rad in me noče izgubiti. Skoraj se stopim od veselja, tudi jaz mu povem, da ga imam zelo rada. Zaželiva si lepe sanje in lahko noč ter prekineva.

Dolgo ne morem zaspati, ves čas znova in znova ponavljam zadnje besede »Rad te imam.« Sploh ne morem verjeti, da se to res dogaja. Meni! Potonem v spanec.

»Aaaaaaaa,« zazeham, se pretegnem ter pogledam na uro, kaže šele osem zjutraj.

Prva misel je Marcel, druga, da je danes dan selitve. Vstanem, oblečem jutranjo haljo in odcapljam v kuhinjo, kjer me čakajo starši. Čudno! Zelo čudno!! Nikoli še nista zajtrkovala skupaj. Seveda, danes zadnjič jemo v starem domu, jutri bomo v drugem, grdem in osamljenem. Po licu mi zdrsne solza, hitro jo obrišem, saj nočem vzbujati pozornosti, vendar prepozno, starša opazita. Mami pride k meni in me nežno objame, to me dodatno užalosti, ter spet jočem kot dež. Pridruži se nama oči, kar na enkrat jočemo vsi trije tako močno, da so vsa ramena mokra od solz.

»Ne bomo se preselili, pa pika« iznenada spregovori oči.

»Saj to zagotovo ni res,« mislim sama pri sebi, »za očija je služba preveč pomembna, da bi jo zavrnil.«

Nato ga še enkrat vprašam, če misli resno. Ko to potrdi, skočim k njemu v objem ter ga stiskam tako močno, da začne loviti zrak. Hitro stečem v svojo sobo, vtipkam Marcelovo številko. Zvoni.

»Halo?« se oglasi zaspani glas na drugi strani.

»Hej, Bernarda tukaj, bi, prosim, lahko prišel čez 10 minut na klopco?«

»Ha? Tako zgodaj? Ja kaj pa je tako pomembnega?« me vpraša čisto zmedeno.

»Marcel, nujno je!« povem vsa navdušena.

»Okej, že grem, čez 10 minut na klopco, razumem.«

Hitro oblečem v kavbojke, najljubšo jopico, stečem v kopalnico, kjer se počešem, še v kuhinjo, kjer pograbil jabolko, ter že tečem proti klopci. Ko prispem, me čaka prav tam, na najini klopci. Pogledam ga, še bolj je srčkan kot včeraj, njegove zaspane oči pa so še lepše. Skočim mu v objem in z velikim veseljem povem, da se ne selimo! Tudi on sprva čudno pogleda, in ker mu vneto prikimavam, se mu usta sama razlezejo v prikupen nasmeh.

Objeta sediva na klopci ter kujeva načrte za prihodnost. Približa se ter me plašno poljubi.

Flicka*

Džungla odraslih

Spoznajte Ello, majhno drobno deklico, zve(z)davih oči in ognjenih kodrov. Ella je otrok gozda, divje narave in duha, vzgojila so jo gozdna bitja. Pozna vsako drevo v gozdu, poje s pticami, uči se od stricev palčkov, bosa teka z volkovi in se kopa v bistrem potočku z gozdnimi vilami. Danes je dopolnila 13 let.

»Skoraj si že odrasla, otrok moj,« ji je toplo rekla Sova.

»Vendar Ella ne bo nikoli odrasla. Bistra je za tri odrasle, zrela za devet. A odrasla, ne to ne bo nikoli,« doda stari palček Waldo.

»Kaj pa to pomeni – biti odrasel? Kdo so odrasli? So to kakšna bitja?« Ella še nikoli ni slišala te besede.

Okoli Elle so se zbrale vile: »Morda je čas, da greš v svet, da sama spoznaš odrasle in življenje izven domačega gozda. Raziskuj in spoznavaj sebi enake ljudi, tudi ti si človek! A nikoli ne pozabi, kdo si, ostani otrok z iskricami v očeh in iskrenim srcem. Verjamemo vate in vemo, da bo to zate izjemno poučna izkušnja!«

Objele so jo ter ji dale blagoslov za pot, palček Waldo pa ji je podaril stekleničko z jutranjo roso, da se bo venomer spominjala biserov gozda. Posloviti se ni bilo lahko, navsezadnje je prvič stopala izven svojega doma. Do jase so jo pospremile prijateljice ptice, naprej pa je morala sama. Komaj je čakala novih poznanstev, novih barv, novih doživetij in novih odraslih prijateljev.

Kmalu je prispela do posebnega gozda, prave džungle. Vsa drevesa so bila siva, trda, kvadratna, niso se majala v vetru. Njene bose nožice niso čutile tople zemlje med prsti, tu so bila tla mrzla. Vse je bilo v zaporedju, čutiti se je dalo pravilnost, strogost in utesnjenost. Hodila je naprej po ozkih uličicah in požirala z očmi nov svet, kakršnega si še predstavljati ni znala. Slišala je čudne zvoke, slišati je bilo kot ptičje petje, a ta glasba ni bila prijetna, to je bil hrup.

Ella je prišla do velike betonske poti, kjer je mrgolelo ljudi kot na mravljišču. Neznansko se je razveselila: »Heeej, prijatelji! Tukaj sem, prišla sem na obisk k vam, ljudem! Tudi jaz sem človek!« Nič. Nihče je ni opazil.

Skoraj je že obupala, potem pa je nenadoma zaslišala glas: »Si nova tukaj?«

Presenečeno se je ozrla in zagledala nasmejanega gospoda v raztrganih oblačilih.

»Pozdravljeni! Danes sem prvič na obisku tu, v tej ... hm, džungli.«

»Ohoho, džungli. Veš, temu pravimo mesto. No, pa saj je res takšna betonska džungla, polna odraslih ljudi, ki ...«

»Si omenil Odrasle?! Ravno te iščem! Še nikoli nisem videla Odraslih, zelo si jih želim spoznati!« ga je vsa navdušena prekinila Ella.

»Od kod pa prihajaš, dekle? Takšne korajže pa že dolgo nisem videl. Ravno to bi potrebovalo naše mesto. Oh, saj res, ime mi je Srečko. Prisedi, gotovo si lačna!«

Ella je sedla na kartonasto podlago poleg starca in mu začela pripovedovati o svojem domačem gozdu, o tem, kako je danes dopolnila srečnih 13 in kako se je odločila poiskati odrasle, on pa je medtem drobil star kruh in jo z nasmeškom poslušal. Elli je podal kos kruha, nekaj ga je pojedel sam, tretjino pa vrgel golobom.

»Si ti Odrasel?« jo je zanimalo.

Srečko je z nasmeškom odvrnil: »Ah, kje pa. Vsekakor sem star, nisem pa Odrasel. Ti bom pokazal, kdo so ti Odrasli. Vidiš te ljudi na ulici, ki hitijo? Vidiš tisto žensko, ki zavija z očmi, medtem ko ji prikupen sin kaže čudovit oranžen list, ki ga je našel na tleh? Vidiš tistega poslovneža, ki hiti s

telefonom v roki in sploh ne opazi, da je stari gospe prevrnil nakupovalno vrečko? Vidiš tistega starca, ki se zmrduje nad kitaristom, ki prepeva na pločniku? To, draga moja, so Odrasli. Obremenjujejo se s časom, hitijo od enega opravka k drugemu, si vse zapisujejo v urnik, ljubijo zategnjene kravate, kupujejo stvari, ki jih ne potrebujejo, gledajo, a ne vidijo, poslušajo, a ne slišijo. So kot izdelki iz tovarne, vsak dan je za njih enak, na to so se enostavno privadili. Razmišljajo le o tem, ali bodo lahko kupili še en avto več, ali bodo lahko najeli varuško za petek popoldne, se k tej obleki bolje podajo rdeči ali rjavi škornji. Njihov največji problem je ta, da dihamo, živimo pa ne. Veliko bolj preprosto je odpreti drag dežnik kot pa poiskati sonce. Škoda, da ne vidijo vse te lepote, ki jo ponuja svet. Ko bi le spregledali in spet začeli rasti ...»

Ella se je zamislila. V tistem je k njima pritekel otrok in zvedavo opazoval Ellino stekleničko jutranje rose, ki se je lesketala v zahajajočem soncu.

»Kako je čudovito! Lahko dobim to stekleničko v zameno za svoj gameboy?« je ves navdušen poprosil deček.

»Oh, seveda, z največjim veseljem! To so kapljice jutra ...«

»Sašo! Ne drzni se dotikati te svinjarije od klošarjev! Da te ne vidim več, kako se pogovarjaš s temi revnimi izmečki!« ga je za roko stresla mama, ki je kot blisk pritekla za njim. »In da bi navsezadnje izmenjal neko svinjsko vodo za svojo drago igračo! Pridi, greva, te bom že doma poučila, kako se obnašati. Joj, ti neumni otroci ...«

Z grozo v očeh ga je odvrnila naprej po ulici.

Ella je presenečeno gledala, nato pa odvrnila: »Pa saj to je žalostno, ljudje sploh ne vidijo bistva življenja! Odrasli bi se morali učiti od otrok, ne pa obratno. Ha ha, to so najbolj čudna bitja, kar sem jih videla! Moji prijatelji škratje bi se Odraslim tako posmehovali in krohotali! Zdaj vem, da ne bom nikoli odrasla! Rasla bom venomer, kot naše staro drevo v gozdu! Ko bom velika, bom Otrok!«

S Srečkom sta se od srca nasmejala, vrgla nekaj drobtin golobom in opazovala prve zvezde, ki so prihajale na nebo.

Ella je komaj čakala, da pove svoja doživetja prijateljem palčkom, modri Sovi, vilam in ostalim gozdnim bitjem. Mesto je začelo ugašati, v Ellinem srčecu pa je gorela še močnejša volja po življenju kot kdajkoli prej.

Bubbles

Nekega lepega majskega jutra, ko sem srečala stoodstotnega moškega

Na tlakovani cesti, ki vodi skozi center Celja, sem nekega lepega majskega jutra srečala stoodstotnega moškega. Jaz sem hodila proti zahodu, proti šoli, on proti vzhodu, proti železniški postaji.

Če smo iskreni, ni bil posebno atraktiven, niti ni izstopal iz množice. Njegova oblačila niso bila nič posebnega. Lase je imel še zaležane, utrujen obraz je skrival za volnenim šalom in vsake toliko časa si je nestrpnost popravil očala. Verjetno je bil še srednješolec, niti še ne moški v pravem pomenu besede, če smo natančni. V rokah je nosil nekaj podobnega pismu ali šolskim zapiskom in karkoli je bilo, izgledalo je izjemno pomembno.

Vsak ima določene lastnosti, ki ga privlačijo pri nasprotnem spolu. Mogoče vas privlačijo moški s športno postavo ali pa takšni z izrazitim nosom. Mogoče se vam pogled ustavi na moškem, ki v restavraciji sedi vzravnano. Seveda tudi mene privlačijo določene lastnosti pri moških. Včasih med pogovorom opazim, da iz neznanega razloga strdim moškemu sogovorniku v dlani, namesto, da bi ga gledala v oči. Ampak ne glede na to, kako privlačni se mi zdijo moški z velikimi dlanmi, nikakor se ne morem spomniti, kakšne dlani je imel stoodstotni moški – ali pa, če jih je sploh imel.

»Včeraj sem srečala stoodstotnega moškega« rečem prijateljici.

»Je bil privlačen?«

»Niti ne.«

»Tvoj tip moškega torej?«

»Pravzaprav se ne spomnim več natančno, kako je izgledal. Ne vem, kakšne barve oči je imel, pravzaprav ne vem niti, kakšno je imel postavo. Čudno.«

»In kaj si potem storila? Si ga ogovorila? Si mu sledila?« vpraša prijateljica že rahlo zdolgočaseno.

»Nič, samo eden mimo drugega sva šla.«

Kako si želim, da bi lahko govorila z njim. Pol ure bi bilo več kot zadosti. Jaz mu bi povedala o sebi in on bi mi povedal o sebi – in kar bi zares rada storila – razložila bi mu, kako neverjetno je dejstvo, da sva se srečala; kot antična ura, ki skriva pozabljene skrivnosti. Po pogovoru, bi ga lahko povabila na vročo čokolado, skupaj bi »špricala« šolo, si v kinu ogledala dolgočasen film, in če bi šlo vse gladko, bi dan zaključila s poljubom.

Priložnost trka na vrata mojega srca.

»Se opravičujem, imaš mogoče pol ure časa?«

Nesmisel, zvenela bi kot, da mu želim prodati sesalec.

Lahko mu bi naravnost povedala, da je moj stoodstotni moški, ampak je velika verjetnost, da bi me zavrnil, ker jaz ne bi bila njegova stoodstotna ženska. Morda bi se lahko pretvarjala, da sem prvič v Celju in ga vprašala za pot do železniške postaje, ampak sem imela pri sebi šolsko torbo in mi verjetno ne bi verjel.

Srečala sva se ravno na tlakovani zvezdi, točno tam, kjer se cesti sekata. Jaz sem hodila proti zahodu in on proti vzhodu. Naredila sem še par korakov, se obrnila, on pa je že izginil v množici srednješolcev, ki so hiteli vsak v svojo smer. In seveda ravno, ko je izginil v množici, sem se spomnila natanko tega, kar mu bi morala reči. Nagovor bi bil sicer dolg in le težko verjetno bi mi uspelo povedati točno tako, kot sem si zamislila – moje zamisli so ponavadi nepraktične. Pa vendar, začelo bi se z nekoč in končalo z žalostna zgodba, se ti ne zdi?

Nekoč sta živela fant in dekle. Dekle jih je štelo 15 in fant 16 let. Dekle ni bila izjemna lepotica in fant ni bil nenavadno lep. Bila sta povprečnega videza in nista izstopala iz množice. Bila sta ena izmed tistih, katerih obraz zlahka pozabiš. Po nekem naključju pa sta se nekega dne srečala na tlakovani cesti, ki vodi skozi center Celja, in takoj sta vedela, da sta stooostotno dekle in stooostotni fant.

»Neverjetno, točno takšna si, kot sem si te predstavljal. Mogoče se sliši čudno, ampak ti si zame stooostotno dekle,« reče fant.

»In ti si zame stooostotni fant. To je čudež, iskala sem te že vse življenje« reče dekle.

Ker pa je bil to, da sta se našla stooostotna ljubimca kozmični čudež, so se pri obeh začeli porajati dvomi, če sta si res usojena, če se nekomu res lahko tako zlahka uresničijo sanje. Med pogovorom je zato fant nekega dne predlagal, naj se testirata in gresta vsak svojo pot. Če sta res stooostotna ljubimca, se bosta ponovno našla, in takrat bosta zagotovo vedela, da sta si usojena, in se nikoli več ne bosta razšla. Dekle se je strinjalo in šla sta vsak svojo pot, dekle proti zahodu in fant proti vzhodu.

Ta test je bil popolnoma nepotreben, ker pa sta bila mlada in naivna, tega seveda nista mogla vedeti. Dejstvo, da sta se srečala, je bil kozmični čudež in nikoli ne bi smela podvomiti, da sta si usojena.

Še isto zimo sta oba hudo zbolela in izgubila svoj spomin. Čez čas sta sicer okrevala, ampak eden na drugega sta pozabila.

In danes, dve leti pozneje, se stooostotni fant in stooostotno dekle spet srečata. Dekle je hitelo v šolo in fant proti železniški postaji. Na lepo majsko jutro, na tlakovani cesti sredi Celja gresta eden mimo drugega, kot se ne bi nikoli poznala ...

»Žalostna zgodba se ti ne zdi?«

Tako je, točno to mu bi morala reči.

NEKOMIMI

On je jaz, le drug obraz

Šum.

Prižgem majhno lučko in z desno roko sežem v torbo, ki mi med tekom opleta okoli telesa. Še nekaj minut me loči do cilja. Dlan drsi po notranjosti in blazinice prstov zaman iščejo kakršno koli sled o šopu ključev. Neuspešno. Sopihamoč tečem dalje po temni, slabo osvetljeni ulici.

»Se bom že ustavila, ko bo čas,« pomislim.

Za trenutek zatisnem oči in in zadržim sapo. Začutim, kako mi kri buta v obraz in zdi se, kot da mi bo od silnega napenjanja razneslo možgane. Glasno izdihnem skozi usta in odprem oči. Rahlo upočasnim in si v zadnjem trenutku premislim ter krenem na desno, po bližnjici čez dvorišče zatemnjene hiše in bližnji park. Pod stopali zašumi listje in nenadoma se zavem, da sem začela šteti korake v taktu valčka. 1, 2, 3, 1, 2 ...

»Presneto,« zasikam, ko z glasnim pokom pristanem na tleh.

Šum.

Tema. Vonj po gnilobi. Snop svetlobe nekaj metrov stran. Medtem ko se plazim po mokrem listju proti bateriji, poslušam nenavadno, zamolklo kotaljenje, ki se počasi ustavlja. Dosežem svetilko in posvetim proti valjajočem se oranžnem stvoru, ki me je skoraj pokončal. Šele sedaj začutim pekočo bolečino v komolcu in nežno toploto, ki od kolena počasi potuje po goleni.

Razprem raztrgane hlače in potipam ranjeni predel. Topla tekočina neustavljivo teče čez prste in se meša s hladno roso in blatom, v nosnicah pa mi udarja čuden vonj po kovini. Dvignem krvave roke in si odvežem svilen ruto, ki me stiska okoli vratu. Za trenutek jo pridržim pred očmi in opazujem, kako se rdeča tekočina počasi, a vztrajno vpija v svetleče blago. Zdaj je tako ali tako vseeno. Dvakrat jo ovijem okoli kolena in čvrsto privežem v lični vozelj. Še zadnjič pomaknem snop luči proti buči, ki se mi smeji s široko zevajočimi usti. Hipna jeza, ki je vzniknila ob dogodku, nenadoma izgine, ko se začnem zavedati prostora in praznine okoli sebe. Spreleti me srh. Prisluhnem tišini.

»Ne, ni me strah,« se prepričam, še preden se v najbolj oddaljeni kotiček možganov naseli misel o strahu.

Skrčim nogo in po telesu nenadzorovano steče skeleča bolečina. V glavi mi zaplešejo stare, že rahlo zbledele, a dobro znane besede: »Sam odločaš, kdaj boli.«

Odmislim bolečino in kakor hitro zmorem, vstanem. Polna zanosa začnem teči, počasneje, a močneje. Z leti urjenja sem se naučila, da ne smem obupati, da se moram v najhujši stiski še bolj pognati.

Tečem po makadamski cesti skozi park, mimo katerega je tekla črna reka, in po približno stotih metrih zagledam osvetljeno stavbo, ki lebdi nad mestom. Za hip se ustavim in si s prsti razmršim kratke lase. Resnično izgleda, kot da je dvignjena nad okolico in tam zgoraj obstaja sama zase. Sredi belega dne je le navadna zgradba, muzej, nič drugega, in samo nočni sprehajalci imajo možnost videti ta čarobni prizor. Osvetljeni del je namreč kupola, delček mogočne stavbe sredi mesta.

Nadaljujem pot in se ne ustavim, dokler ne dosežem zadnje stopnice pred razkošnimi vrati. Medtem ko z roko znova brskam po torbi, snop svetlobe usmerim v medeninasto ključavnico in tokrat mi uspe, zatipam plišasti obesek in ga potegnem na plano.

Previdno odklenem vrata in vstopim. Korak se vrne v obliki zračne zgoščine. Objame me težak vonj. Vsak delček stavbe, vsak atom se mi pritrdi na kožo in se vskrava prav do jedra celic. Nekaj je v zraku, čutim, da je nekaj. Slišim napetost in rezko piskanje tišine, ki je glasnejše od bitja mojega srca. Dihati začnem v ritmu korakov, ki odmevajo po dolgem prostoru. Ugasnem svetilko in zdi se mi, da čutim, kako se mi zenice širijo v medli svetlobi, ki prihaja skozi velika okna temnega muzeja. Moje

dihanje postaja vedno hitrejše, neenakomerno. Nekaj me zmoti, nekaj je v zraku. Za trenutek obstanem in poskušam odmisлити pekočo bolečino, ki se je razlegla še višje. Zaslišim odmev svojega koraka. Še enega. In še enega.

Tišina. Bosa se odpravim dalje v upanju, da ne bom povzročila šuma, a koraki začnejo kot rezilo znova razsekavati nočno tišino. Mar je čas ob tej uri tako počasen, da še zvok potuje z zamikom? Začnem teči proti koncu hodnika, kjer so v vitrinah razstavljeni najdragocenejši predmeti. Pomikam se vedno hitreje in vidim, da mi oči portretov, ki se hudomušno smejejo ali pa le nemo gledajo, komaj sledijo.

Približam se steklu in v odsevu vidim švig svetlobe, ki je v trenutku izginil za desnim vogalom. Ropar? Kdorkoli že je, moram ga ujeti. Po tej poti ne more daleč. To vem, ker poslopje poznam bolje kot lasten žep. Začneva teči po daljšem hodniku, ki je pravokoten prvemu. V golih stenah se nima več kam skriti. Moški visoke postave, daljših temnih las, spetih v čop, teče kot za stavo, a nima več veliko prednosti, poleg tega se hodnik končuje in kaj kmalu se bo moral soočiti z mano.

Iz hrbtne strani me obseva luna in lahko vidim gibe sence, ki so lahkotnejši kot samo telo. Med tekom zasuka glavo ravno toliko, da v blagi svetlobi vidim njegovo, v primerjavi z lasmi, dokaj kratko brado. Sopiham, a se ne vdam. Le še nekaj korakov, in bo v škarjah. Še enkrat pogleda nazaj, tokrat je njegov pogled poln strahu in groze. Obrne se s celim telesom, povleče nekaj izpod obleke in z roko, odeto v usnjeno rokavico, nameri vame črno cev. Pok!

Zdrznem se in odprem oči. Zravnam se v sedežu in razmigam otrdeli vrat. Zaspano pogledam po loži in popravim namizno lučko, ki sveti v strop namesto v mizo. Zunaj je še vedno temno. V jedru telesa začutim čudno napetost, ki se razteza do konca udov. Šum. Križanke na mizi zložim v predal in pogledam na uro. 3.39. Čas je še za zadnji obhod pred koncem nočne izmene, zato vstanem in se odpravim po hodniku mimo slik. Sredi obokov zagledam rdečo razpackano lužico.

»Hm, očitno je hišnik polil barvo ...«

Tako kot po navadi postojim pri najljubšem portretu, tistemu na koncu, in se gospodični na sliki zazrem v oči, ona pa mi vrne očitajoči pogled. Obrnem se na peti in se zagledam v odsev zrcala s pozlačenim okvirjem iz 15. stoletja. Roka v usnjeni črni rokavici pade ob telo.

Sub rosa

Pismo odraslim

Pravijo, da je biti otrok ena izmed lepših reči v življenju, odrasti pa naj bi bilo najtežje. Sicer sama še ne vem, kakšno je življenje vas, odraslih. Vem pa, da želim to čim prej izvedeti iz prve roke. Pa se mi včasih zazdi, da vi tako zelo pogrešate vaše otroške dni, da sploh ne želite, da odrastemo. Naš svet ste nam postavili v okvir, obdan s pravili, prepovedmi in pridigami. Ne pravim, da je imeti meje škodljivo. Prav nasprotno. Hvaležna sem za vso vašo skrb, za vse vaše pridige, kazni in nasvete.

Vendar pa pride čas, ko nas je treba izpustiti v svet. Morate nam pustiti pasti, da se lahko poberemo. Morate nam pustiti trpeti, da postanemo močnejši. In končno, morate nam dovoliti delati napake, da odrastemo. Bo pa že res, kar pravijo, da kdor odrašča brez praske, nikoli ne dozori.

Življenje me je v mojih rosnih 15 letih postavilo pred številne preizkušnje in priznam, da včasih res ne bi mogla brez pomoči vas, ki ste, kot radi rečete, dali skozi mnogo več kot mi. Vendar pa so me poti, ki sem jih prehodila sama, brez vas, pripeljale do točke, kjer sem danes. Do odgovornosti, razmišljanja s svojo glavo in nenazadnje odraslosti. Že sam prehod iz osnovne v srednjo šolo je velik korak, ki ti obrne življenje na glavo. Zdaj si lahko postavim tisto ključno vprašanje. Sem že odrasla? Sem že v obdobju, ki me bo spremljalo celo življenje? Da, sem. Vendar pa je v meni še zmeraj toliko otroka, da vem, da življenje ni le denar, izobrazba, dobra služba in sanjski avto. Še vedno vem, da življenje sestavljajo drobne stvari, spomini in ljubezen kar vi, odrasli, radi pozabite. Morda bom na vse te pomembne reči v življenju nekoč nehote pozabila tudi jaz, vendar pa za zdaj, ko se vsega tega še zavedam, želim življenje zajemati s polno žlico in ga okusiti bodisi grenko ali sladko.

Velikokrat se vprašam, kaj se skriva v vaših glavah. Zakaj ste tako zagrnjeni in mračni. Saj vem, da včasih biti odrasel ni lahko, pa mi verjemite, da je biti otrok, obkrožen s toliko odraslimi, ki ne vidijo tistega, kar vidimo mi, še težje. Ničkolikokrat se mi zazdi, da res pozabljate, da ste tudi vi bili nekoč otroci. Pozabljate, da nam lahko z vašimi odraslimi besedami ukradete tisti radostni nasmeh z naših lic. Pozabljate, kako lep je naš pisan barvni svet, ko pa je vaš zdaj mračen in mrk. Menim, da bi vsak odrasel moral ohraniti v sebi vsaj malce otroka, saj bi bil tako svet mnogo lepši.

Če mislite, da se učimo na vaših napakah, se motite. Se spomnite, kolikokrat ste nam, ko smo bili še otroci, rekli, da ne smemo divjati ali pa se igrati z ognjem? Pa smo divjali in se igrali še naprej, dokler nismo padli, se opekli in iz lastnih napak spoznali, da tega res ne smemo. In tako je tudi danes. Še zmeraj počnemo neumnosti, za katere nas življenje kar samo kaznuje. Še zmeraj padamo, vendar se iz tega naučimo mnogo več, kot pa če padli ne bi nikoli. In še zmeraj se igramo z ognjem, se opečemo in nadaljujemo z življenjem bolj izkušeni kot kadarkoli prej. Mar nimamo mladosti zato, da počnemo neumnosti, a starosti, da te neumnosti obžalujemo?

Včasih si želim le, da bi vas malce manj skrbelo in da bi nam izkazali več zaupanja. Zaupanja v nas, otroke, ki odraščajo. Izkusiti moramo celotno življenje, ne samo tisto, kar želite vi. Pustite nam prehoditi poti, ki niso vedno z rožicam postlane, kajti v življenju bo teh poti nešteto.

Priznam, pride čas za vaše pridige. Pride čas za vaše prepovedi. Pride čas za odgovornost. Pride pa tudi čas za mladost. In to je naš čas.

Valentina14

Film, ki ni črn ali bel

»Sva le dve izgubljeni duši, ki plavata v posodi za ribice.«

(Wish you were here, Pink Floyd)

Razbija mi v prsih, ko tečem po širokih hodnikih podzemne železnice. Nikogar mi ni treba odrivati, pozna ura je in vsi so že doma, sedijo za mizami in v toplih naslanjačih, z vilicami nabadajo sočno meso in se pogovarjajo; veselo, v razposajenem vzdušju, med lepimi obrazi.

»Leto za letom,« dokončam prejšnjo misel in se oprem na kamniti steber. Prepozno, vlak spelje in me pusti tam. Tiho zajavkam in mu namenim hrepeneč pogled. Ampak bo že tako, da mi je namenjeno. Sedem na najbližjo klop. Na zidu za mano je nalepljen velik plakat, ki vabi z živobarvno sliko velikega orkestra, majhen mož na stopnici je središče, vsi pogledi so uprti vanj, vsi zelo pozorni. »Veliko čudovite glasbe, tega si želim,« pomislim. Veliko stvari si še želim. Za hip ošinem še druge plakate. Nov nočni bar, odprt nekje v središču starega mesta, vabilo h konjeniškemu društvu in zmečkan papir, površno pritrjen na enega izmed konjev. Obledela modra barvica kaže klavrne obrise nečesa, kar malo spominja na ribo. Pobljže si ogledam. Majhna zlata ribica je narisana na roko, s pripisom otroške pisave: moja riba, kdor jo najde, naj jo prinese k meni domov, dam veliko denarja.

Skomignem z rameni in se obrnem nazaj. Od presenečenja še zakričati ne uspem, pred mano na tleh sedi starec, ima prekrižane noge in zaprte oči. Spominja na starega Johna Wayna, le da je bolj zanemarjen in z veliko več brade, brez klobuka in z nekakšno smešno čepico na glavi, kakršne najdeš na stojnicah, mimo katerih greš in se poskušaš čim manj ozirati, da se tvoje oči ne bi srečale z očmi prodajalcev. Vedno se mi smilijo, njihove oči. Poskušam biti močnejša, oče mi je vedno govoril, naj bom močna, ker bom tako svojim otrokom zmožna dati več, čeprav manj srečna, a cena mora biti. Morda bom razumela, ampak jutri, danes še ne. In otroci, saj sploh ne bom imela otrok. Obraz mi spreleti čuden nasmešek in šele tedaj spet postanem pozorna na moškega. Zaprte oči ima.

»Potrebujete kaj?« ga previdno vprašam in se nerodno presedem, ko pomislim, da morda želi sedeti na klopi. Na tleh so staljene grude snega, ki so jih ljudje prinesli s čevlji od zunaj, ampak on še zmeraj sedi in se ne premakne. Postaja mi neprijetno, zato ga rahlo dregnem s čevljem. Sedaj se zasmeji in skoči pokonci. Za nekoga s tako zgubanim obrazom in telesom, ki deluje presušeno, je uren, to si moram priznati.

»Tudi jaz sem zamudil vlak,« pomigne z glavo v temen predor pred nama in začne poskakovati na mestu. Piha si v dlani in me opazuje.

Čudno, ampak nenadoma se ne počutim več neprijetno.

»Vas zebe?« vprašam.

V trenutku pomislim, da se tudi sama tresem in nenadoma zavidam debelim ljudem, prepričana sem, da njih ne bi zeblo. Kot starčevo, je tudi moje telo shujšano. Šele sedaj opazim, čudno.

»Nič bolj kot običajno,« reče in spet pokaže škrbasti nasmeš, to je še ena stvar, po kateri se razlikuje od Johna.

»Pridi, nekaj ti bom pokazal.«

Lahko bi rekla ne in prekrižala roke, potem bi možki odšel in jaz bi razmišljala, kako priti domov. Saj ne, da bi se mi posebno mudilo, pečenka je gotovo že šla, če je sploh bila. Mama noče kuhati, samo žalostna je ves čas. Zato vstanem in mu sledim. Komaj ga dohajam, hiter je. Zunaj je še bolj mrzlo in še več snega, že dolgo ga ni bilo tako kmalu. Letos se mi zdi vse zelo drugače in ne razburim se, ko zdrsнем na zaledeneli luži in padem na koleno. Jeza ne bo pomagala, tudi to so mi rekli, in trajalo je

nekaj časa, da sem razumela. Vendar me včasih sprosti. Še hitreje stopim. Razmišljam, ali mi želi pokazati lučke in druge svetleče stvari, ampak stari se ne zmeni za nepomembno okrasje. To me razveseli, nikoli ga nisem marala. Če so takrat Jezusa našli samo z zvezdo, ga lahko še enkrat, če nismo neumni.

»Zlezi noter,« zaslišim in s pogledom sledim njegovemu prstu.

Stojiva v ozki uličici in sprašujem se, ali misli resno, ko pravi, naj zlezem skozi majhna vrata, s katerih se lušči neokusna svetlomodra barva in ko premika kup otroških vozičkov, potiskanih z grdimi okostji rib. Polomljeni ležijo ob smetnjakih. Vse skupaj me ne moti, pravzaprav.

Z zanimanjem se prerinem, pritisnem na kljuko in zaradi hladne kovine me zaskeli dlan. Čakam, kaj se bo zgodilo, a stari Wayne se že prerine mimo in se požene v še večjo temo in mraz, če je to sploh mogoče. »Zakaj je vsem toplo in svetlo, samo meni ne?« se za trenutek smilim sama sebi, preden mu sledim. Nikoli nam ne uspe popolnoma uiti obžalovanju, to vem. Hitenje me izčrpa, menda se ne bi smela naprezati. Ni pomembno.

Tisti trenutek ni pomembno popolnoma nič drugega, kot samo jaz in tla na katerih se znajdem. Pod iz kamnitih kock, takšnih, kot jih vidiš po ulicah obalnih mest, spominjam se, da nanje borovci, ki rastejo ob strani ceste, mečejo svoje dolge sence. Temno je, ampak ne preveč. Razločim obris starega nekaj metrov naprej. Navdušen je, a kot jaz navdušenje skriva. Zdi se mi, da ne bi bilo tako pristno, če bi ga pokazala, zato molčim. Sten ni videti in jih niti ne potrebujem. Vse se nadaljuje nekam.

»Ne razumem,« zamrmram. Pogledam navzgor. Če stopim na prste, si lahko zamislim, da se dotikam vseh podplatov, ki hodijo nad mojo glavo, čeprav se jih v resnici ne morem, predaleč so.

»Kaj je ta kraj?«

Moški je tiho in njegov molk me nenadoma razjezi. Nestrpna sem, želim se jih dotakniti, velikih in majhnih, finih čevljev in robustnih podplatov. Hitijo v cerkve, morda domov, ali pa imajo kakšne druge opravke, kdo ve. Ampak hodijo nad mojo glavo in to me plaši.

»Pod starim trgom si,« se oglasi. »Ti jih vidiš, vse te ljudi, oni pa te ne morejo, nihče tega ne more.« Pomislim, da so stekla verjetno zatemnjena, ampak vse skupaj si raje predstavljam drugače.

»Ta dvorana je zgrajena že dolgo, pa samo jaz vem zanjo. Če bi komu povedal, bi vsi hoteli sem,« nadaljuje in se ustavi, da premisli povedano. Nato prikima, prepričan, da ima prav.

»Vsi bi hoteli nadzor nad drugimi.« Ko to pove, pokaže navzgor. »Poglej bolje.«

Ubogam ga in prav ima. Vsa ta stopala so razpuščena, a vendar ne smejo nadzorovati drug drugega. Nenadoma se zavem, da klečim, stiska me v prsih in plitvo diham. Vse se zgodi v hipu, ko mi tok misli kot v opomin preseka slika bele sobe in majhna ženska, ki nekaj govori, na obrazu je nekaj podobnega sočutju in z ustnicami izgovarja besede; levkemija. Uležem se, tako bo bolje.

Stari se mi smehlja, tega ne vidim, a vem, da se. Nasmehnem se nazaj in rahlo pripremem oči. Še drobna reža svetlobe in veke se dotaknejo druga druge. Vsi ti sončni ljudje, ki se pretvarjajo, da so srečni, in tisti, ki si ne pustijo, da bi bili, tako kot moja mama, taki, ki se trgajo zaradi krivde drugih in s tem nenamerno delajo slabo, vsi ti ljudje, nihče mi ne more nič. So le kup zlatih ribic v okrogli posodi.

Detelca

Počakaj me na križišču

Strast. Prepovedana strast. Prepovedana strast? Ljubezen. Kaj pravzaprav je ljubezen? Občutek lagodja? Ali sploh obstaja definicija ljubezni? Oh, ta ljubezen in večna vprašanja.

Ljubezen je res nekaj nenavadnega. Nekaj najlepšega, kar lahko čutim. Čuden občutek, ki ga doživim v trebušni votlini, vsak atom v mojem telesu zadrhti samo ob pogledu nanj. Ja, ob pogledu nanj. Ljubezen je čudovita, toda kaj ko je to prepovedana ljubezen. Ljubezen med profesorjem in dijakinjo.

V nedeljo pred začetkom novega šolskega leta sem sedela v svoji najljubši čajnici v mestu, ki me s svojo domačnostjo vedno znova ujame v svoj objem. Bila sem skoraj sama. Pri sosednji mizi je sedel gospod, ki vsako nedeljo prebira Večerovo Sobotno prilogo, za šankom pa gospodična, ki se po šestih mesecih še ne znajde v vlogi natakarike.

Pila sem čaj, brala svoj najljubši roman in vsake toliko časa pogledovala k oknu, po katerem so se spuščale dežne kaplje. Nekatere ponosno, druge ponižno, spet tretje preprosto.

Ta notranja toplota in zunanja razburkanost mi položi besede poezije na ustnice ...

*Burja v temo nebo ovija,
dežne kapljice vrtil;
včasih kakor volk zavija,
včasih kot otrok ihti.*

*Zdaj po stari strehi švrka,
tuli divje mimo koč.*

*Zdaj na okence potrkava
kot popotnik pozno v noč ...*

Ko se spomnim Puškinovih besed, edinih besed, ki lahko ubesedijo ta popolni trenutek, me spomin odnese daleč nazaj, ko smo pri pouku književnosti prebirali romantike. Govorili smo o neuresničenih ljubeznih, o svojih idealih ...

»Najlepša stvar, ki se ti lahko v življenju zgodi, je ta, da najdeš svoj ideal. Netelesna ljubezen, to je nekaj čudovitega,« pravi profesorica slovenščine z magično toplim in tihim glasom. Vendar so besede obvisle nekje v zraku, saj se najstniki nismo zavedali globljega pomena tega modrega nauka ...

Odgovorili smo samo s ciničnim prizvokom: »Mhm, pa bo že res, če Vi tako pravite.«

TOK, TOK, TOK, TOK TOK ... in moje misli kar naenkrat prekine zvok trkanja na vrata. Kdo neki še trka na vrata majhne čajnice? Zagotovo kakšen idiot!

Najprej sem bila malce jezna, da nekdo trka in moti moje početje ... Vdira v moje varno, toplo okolje in vanj spusti hladen piš mrzlega vetra. Vendar ko sem pogledala v smer vhodnih vrat, je ta jeza zbledela in se spremenila v prijetno rdečico in nasmeh na mojem obrazu.

Bil je nepopisno lep.

Na hitro je pozdravil in se usedel k sosednji mizi, iz svoje torbe vzel skicirko in se začel razgledovati po sobi.

Čutila sem, kako se je njegov pogled ustavil na meni. Nisem si upala obrniti glave in pogledati v njegovo smer, zato sem s kotičkom očesa previdno opazovala, če je njegov pogled še vedno usmerjen v proti meni.

Preučeval je moje proporce, mojo držo, moj nasmeh in začel risati.

Sedela sva tam, drug zraven drugega, že skoraj tri ure, medtem ko je on risal, jaz pa prebirala svoj roman.

Za čuda se nisem počutila utesnjeno, ravno nasprotno. Bilo je zelo prijetno čutiti njegov pogled in poslušati drsenje svinčnika po grobem skicirnem papirju.

Mogoče se nisem počutila utesnjeno zato, ker z njim nisem nameravala deliti besed.

Konec koncev je bil tudi on videti popolnoma zadovoljen z risanjem v čisti tišini z nebeškim nasmeškom na obrazu, ki je izražal strast, ki jo vidim le redko.

Nekaj minut zatem je v čajnico vstopil še en gost. Med njegovim otresanjem dežnika, pri odprtih vratih je zapihal močan sunek vetra, ki je razpihal gospodovo Sobotno prilogo in umetnikovo skico z mize tik pod moje noge.

Skica je bila definicija lepote ... Popolna upodobitev ženske, ki prebira roman in je na las podobna meni.

Z nasmehom v očeh in na ustnicah sem pogledala umetnika in mu zastavila vprašanje: »Kdo pa je to zasanjano dekle, ki tako zavzeto bere svojo knjigo?«

On se zahihita in odvrne z nasmeškom na obrazu: »Ne vem, ona je samo pravljični lik.«

Nato mi poda še nekaj skic, na katerih so bili upodobljeni utrinki iz mestnih jeder.

Njegove skice so bile tako lepe, da je bilo vse, kar sem lahko izustila le: »WOOOW!«.

On je zavzdihnil, se nasmejal in dejal: »Včasih si želim, da bi lahko zajel vso lepoto sveta v svoje skice, vendar sem prišel do spoznanja, da je to nemogoče. Zato sem se zadovoljil zgolj z zajemanjem lepih trenutkov.«

Najin pogovor je zmotil zvonec mobilnega aparata, ki je oznanil konec druženja. Mati so me namreč klicali, da je ura že pozna in da moram biti kot maturantka vsaj prvi šolski dan spočita.

Domov sem odšla z nasmeškom na obrazu, zaspala z mislijo nanj in se zbudila z upanjem, da se še kdaj snideva ...

Naslednje jutro pa sem doživela šok. ŠOK. V razredu sem zagledala njega. Še nekaj minut nazaj je samo misel nanj predstavljala pobeg v skrivnosten in popoln svet, v katerega ni mogel vstopiti nihče drug. Moje sanje so bile uničene. V razredu je on. To ni bil več fant iz čajnice, temveč novi profesor likovne teorije.

Minevali so dnevi, midva pa sva se kot neznanca na hodnikih sprehajala drug mimo drugega. Ampak, vedela sva. Oba sva vedela, da sva si vseč in da bi vsa popolnost najine platonske ljubezni izpuhtela, če bi jo samo poskusila spremeniti v fizično.

Tako so med nama ostali samo pogledi. Skrivnostno, a hkrati vsem na očeh sva se predajala domišljiji in se napajala na lepoti nevidne povezanosti, ki sva jo nosila v srcu.

Vem, da si vsakdo želi popoln konec. In tudi jaz si ga. Toda v življenju sem se naučila, da se nekatere najboljše pesnitve ne rimajo in da nekatere največje zgodbe sveta nimajo jasnega začetka, jedra in konca.

Popolnega konca ni. V življenju pač moraš sprejeti možnosti, ki so ti ponujane, in iz njih narediti najboljše, kar lahko. In tako sem storila tudi jaz. Kot ženi bogatega pravnika pa se mi še danes zašibijo kolena, ko za trenutek izstopim iz svoje hermetične zadržanosti, in se spomnim na svoj prepovedani najstniški ideal. Ko si še vedno želim, da bi takrat storila drugače. Žal mi je besed, ki so ostale neizgovorjene. Besede, ki bi mu dejale: »Počakaj me na križišču.«

In on bi. Mogoče

...

Kam so odšli ljudje?

Čakala sem na avtobusni postaji in se po čisto običajnem ponedeljkovem šolskem dnevu že veselila, da bom končno lahko odšla domov. Čeprav je bil dan le še eden izmed povprečno navadnih delovnih dni, je bilo danes nekaj drugače. Niti boljše niti slabše, samo drugače. Po glavi se mi je pletlo nešteto misli, ki jih nikakor nisem mogla spraviti v red in priti do vsaj približno pametnega in zaokroženega zaključka.

Medtem ko sem sedela na povsem popisani, polomljeni in še kako drugače zaznamovani klopci, sem opazovala ljudi, ki so hodili mimo ali samo čakali. Danes so bili bolj zanimivi kot ponavadi.

Najprej sem opazila družbo deklet in fantov, ki so se pogovarjali. Nisem jim želela namerno prisluškovati, a ker so bili na trenutke tako glasni, se temu ni bilo mogoče izogniti. Glasno govorjenje in še glasnejše preklinjanje me je danes zmotilo bolj kot ponavadi. Po navadi ga sploh ne opazim, saj sem že tako vajena in odporna na vse to, a danes sem se zavedla dejanskega načina pogovora. Če bi temu sploh lahko rekla pogovor. Prijatelji, ki preklinjajo in kričijo eden na drugega, da sploh pridejo do besede, in še potem, ko eden pride do besede, se niti ne poslušajo, da o kakršnem koli dober dan, hvala, prosim ali čem podobnem sploh ne bi začela, saj nima smisla omenjati nečesa, kar ne obstaja. Vprašala sem, se ali bi to naj bili prijatelji? Ljudje, ki s svojimi najbližjimi ravnaajo, kot da jim ne pomenijo kaj dosti, in ali sploh še poznajo pomen pravega prijatelja in se zavedajo njegove in svoje vloge v tem odnosu? Ne. Prej kup ljudi, kjer hoče vsak samo uveljaviti svoje mnenje, svoj prav in svoje prepričanje. Nihče pa se ne ozre na drugega in kaj ima ta povedati. V tem današnjem individualiziranem svetu se pravzaprav nihče ne posveča sebi, kot bi se spodobilo za posameznika, če že to želi biti. Vidiijo samo tisti del sebe, za katerega jih najbolj skrbi, kaj si bodo o njem mislili drugi. Komunikacija nam je bila dana z namenom, da se s sočlovekom kaj pogovoriš, dogovoriš, poveš kaj prijetnega, pametnega, koristnega, da lahko skupaj bolje delujemo, sodelujemo, ne pa z namenom, da vsak razglaša le sebe, svoje uspehe in tarna o svojih težavah. Preveč sebe in premalo drugih.

Pomislila sem, ali ni komunikacija ravno za te – druge?

Ura na avtobusni postaji pa je tikakala svoj tempo. Umaknila sem pogled z ure in opazila moškega, ki je hitel mimo. Med svojo hitro hojo je komaj da našel čas za pogled na veliko modro uro, ki neustavljivo tiktaka. Komaj je dobro pogledal navzgor, že je sledil padec pogleda nazaj na tla. »Da bo hoja bolj varna in da če mu že zmanjka časa za pot, jo bo vsaj dobro videl,« sem pomislila. Gledal je v tla in nadaljeval svojo pot. Zamišljen sam vase in svoje »ceremonije« ne opazi veličine dneva, ki ga obdaja. Hitenje je naporna reč, utruja te in ti vzame vedno več časa, kot si načrtoval, pa se požvižga na to, ali ti je kaj za to ali ne. Hitenje je brezciljno. Odrasli, ki hitijo, ne vidijo vsega.

Šele sedaj sem se v polnosti zavedala dneva, ki mi je dan. Vreme je bilo prijetno jesensko toplo in tempo dneva ravno pravšnji, če si se znal ustaviti in za trenutek opaziti barvito listje, ki v svoji ne ozirajoči se lahkoti mirno in tiho pada z dreves. Ugotovila sem, da mi moj mladostniški čas še najbolj ustreza in da je tempo ravno pravšnji, da še lahko sproti kaj vidiš, če opazuješ. Odrasli pa opazujejo čisto drugače. Ne vidijo sveta, ker jim čas zastira razgled.

Ko je moški odhitel svojo pot, je prišlo na postajo mlado dekle. Njena hoja je bila utrujena, njena drža sključena in pogled; samo ugibate lahko, kam je bil usmerjen. V ušesih pa slušalke. Glasba, ki sem jo sama slišala že od daleč, je bila v slušalkah dekleta očitno preveč glasna. Pa kljub temu, tisto dekle ni izgledalo, kot da posluša glasbo. Glasba je bila samo zid med njenim in realnim svetom. »Dober izolator mora biti,« sem pomislila. Ob njej pozabiš na realnost sveta, ki te obdaja s prazno miselnostjo in veliko zaposlenostjo drugih. Obrazna mimika je bila tako prazna in kljub temu, da na njenem izrazu

ni bilo moč razbrati drugega kot odsev tal, je izgledal njen svet še vseeno boljši kot realni. V svojem svetu bo pozabila na brezobzirnost tega sveta – vsaj za trenutek.

Spet sem pogledala na uro in imela sem le še nekaj minut do prihoda avtobusa. V tem času, kolikor mi ga je še preostalo, prevzame mojo pozornost starejši gospod, ki na drugi, prav tako oguljeni klopici, prebira svoj časopis. Prebira vsak članek posebej ob različnih temah se spreminjajo tudi njegovi izrazi na obrazu, včasih ob kakšnem naguba čelo in v znak nesoglasja zmaje z glavo, včasih se ob kakšnem prijazno nasmehne in nagne glavo vstran. Preučuje članke, posveča se jim. Daje jim vso svojo pozornost, čeprav so samo članki. Več je naredil kot vsi mi drugi. Dekle se izgublja v svojem svetu, pa ne najde vrat v svojem zvočnem zidu. Moški hiti, pa ne ve, kam ga bo pripeljala pot. Prijatelji nimajo več pravega odnosa.

In kje je v vseh teh ljudeh kakšen človek?

Se še kdo sploh ozre na sočloveka, da bi mu podaril trenutek svojega biti in namenil malenkost svoje pozornosti?

Dan nam je dan, v katerem imamo možnosti izbire in svobodnega odločanja, pa vedno najdemo kakšne izgovore, za stvari, ki se nam dogajajo, pa so krivi drugi. Se zavedamo, da jih izbiramo popolnoma sami in da je odgovornost naša? Opazujemo, pa ne vidimo. Če vidimo, ne ukrepamo. Če bi posegli vmes, bi se sploh kaj spremenilo?

Dan nam je čas, ki ga nepremišljeno zapravljamo, ignoriramo, prehitevamo. Dano nam je življenje.

Končno je prišel avtobus. Lahko bom odšla domov in v gruči ljudi, ki se drenja pred vrati avtobusa, upam, da bo jutri boljši dan za ljudi.

Dan

Celje – mesto

...

Stal sem na strehi najvišje stavbe v Bleščečem Celju in gledal v vrveče življenje in hitenje ljudi. Spominjali so me na poplavo zmešnjave, ki je vsako jutro zapolnila glavne ulice. Nihče se ni več oziral po arhitekturni lepoti mesta ali naganjal golobe s pločnikov. Kakšnih pločnikov sploh? Kakšne arhitekturne lepote? Golobi? To so ptiči, kajne? Tudi tlakovane ceste so izginile skupaj z zelenjem in klopmi, ki so nekoč občasno stale ob robu ulic in vabile ljudi in mladino, naj ustavijo življenje za trenutek in uživajo v brezskrbnem poležavanju.

Zmajal sem z glavo.

Ko bi ljudje kdaj skrenili s svoje skrbno načrtane poti in zavili v redke ulice, ki so ostale enake, porisane z grafiti, tlakovane in nekoč polne življenja, sedli v tople kavarne in se v živo pogovarjali s prijatelji. In mogoče na poti celo zavili v edini muzej in prebrali kakšno knjigo o življenju nekoč, ko je družba spodbujala ljudi k druženju in vpijanju okolice in iskanju navdiha.

Zdaj so podrli vse klopi, da človek ne bi zapravljaj časa. Samo delo, denar, delo, denar, delo ... Drevesa so posekali že zdavnaj, ker so se ob njih zbirali ptiči in živali, ki so povzročili preveliko odvrčanje pozornosti, za današnji slog življenja. Pravzaprav so umaknili vse stvari, za katere je bilo vredno brezglavo pohajkovati po Celju. Šumenje Savinje so utišali z jezom. Parke so ogradili ali posekali in vneto oglaševali njihovo nepotrebnost. Arhitekturne lepote in zgodovinsko pomembne muzeje so zadušili z najnovejšo tehnologijo in visokimi, sivimi, hladnimi stavbami. Ljudi so usmerjali z osvetljenimi ulicami in puščicami, da le kdo ne bi zašel z načrtane poti.

Delo in denar. Veliki smisel življenja.

Tudi sam sem bil nekoč eden izmed praznoglavih ljudi. Dokler se ni zgodilo nekaj, kar mi je za vedno spremenilo življenje.

Nekateri bi rekli, naj se zahvalim gradbincem, drugi mojemu preveč dobremu odnosu z gravitacijo, ki me je tudi tedaj zvrnila po tleh. Kot vsak dan sem hitel po ulicah in sledil tempu, ki ga je narekovala družba. Lahko bi prisegel, da sem v glavi slišal ritem, po katerem sem hodil in premikal noge. Sonce je bilo grozno presvetlo in za trenutek me je oslepelo. Popolnoma ravna tla ulice, so bila točno na tistem mestu razpokana in konica čevlja se je zataknila, kar je povzročilo padec po tleh.

Kovček je odneslo iz moje roke v senco, izven osvetljene poti in trdota tal me je presenetila. Zdelo se mi je smešno, da so hrapava, in zaradi nelagodnega občutka sem se hitro pobral. Kot da bi me padec zbudil iz zasanjanosti, sem se pričel ozirati po ljudeh, ki so brez postanka hiteli naprej.

Panično sem se pričel ozirati po kovčku in previdno stopil do nevidne črte, ki je omejevala osvetljen in neosvetljen del ulice. Previdno in počasi sem stopil v senco in obstal v popolni temi. Mežikal sem in dejansko nisem vedel zakaj, a po nekaj sekundah so moje oči spregledale skozi temo.

Prvič v življenju sem se ozrl naokoli.

Bilo je prelepo.

Stara stavba, ki je stala pred mano, je imela okrašena okna in bila pobarvana v svetlo modro barvo. Bila je nizka in imela opečnato streho, zraven pa celo majhen vrtiček. Na oknici sem najprej opazil mačka, ki je lenobno poležaval in se grel na soncu ter z zanimanjem opazoval ptiča, ki je smešno hodil in majal z glavo v nejevernosti. Začutil sem krivost tal in se ozrl po kamnitih ploščah, ki so bila neenakomerno porazdeljena po tleh. Takrat sem zagledal kovček in ga počasi, kot da bi imel ves čas na tem svetu, pobral. Popravil sem si očala in se odločil, da bom zadevo preiskal.

Ko sem stopal naprej in vpil vse nenavadne oblike in skrite prostore Celja, sem se še vedno oziral nazaj v bleščeč soj, ki se mi je zdel presneto svetel in neprijazen. Iz nežnega hrupa vetra in šelestenja listov sem zaslišal glasove, ki so prihajali iz vrat pisane hišice. Odprl sem jih in se zdrznil ob zvonjenju zvonca, ki se je tako nepraktično nahajal nad vrati. Ozrl sem se po notranjosti. Vsepovsod so bile barve in slično razporejeni rjavi stoli in mizice. Na moje presenečenje so bili leseni. Ko sem se razgledoval po notranjosti in si skušal vsako stvar vtisniti v spomin, sem se skoraj zaletel v par, ki me je z nasmehom na obrazu gledal.

»Khm. Oprostite, ker motim, mislim, da sem malce zašel ...« sem s suhim glasom izjavil.

Par se je nasmehnil in opazil sem nenavadna, sproščena, pisana oblačila, ki sta jih nosila. Nekako nelagodno sem si popravil svoj trd, siv in neudoben suknjič.

»Lepo je videti, da tudi nekdo po svoji volji zapusti Bleščeče Celje in zaide v Celje,« je skozi nasmeh rekla punca z dolgimi lasmi.

»Prosim sedi.«

Počasi sem sedel na ponujen stol in se bal, da se bo razletel, saj je bil namreč iz lesa.

»Kje sem in kako sem prišel sem?« Bil sem zmeden in skušal razjasniti vse, kar sem videl na kratki poti do sem.

Punca po imenu Anja, je pričela razlagati, kako so strokovnjaki in vrhovni ministri, zaradi recesije v ekonomiji, po svojih, pravih standardih uredili mesto samo tam, kjer je bilo to nujno, drugo pa pustili tako, kot je bilo. Pričela mi je razlagati o življenju v teh delih mesta, o dnevih in nočeh, o drevesih in tlakovanih ulicah. O muzeju in knjižnici in starih, z mahom poraščenih kipih in stavbah.

Vse sem požiral z navdušenostjo in oči so mi sijale kot ... Dejansko nisem poznal primere, saj se človek v Bleščečem Celju, ni nikoli navduševal.

Ogledal sem si Celje z druge strani. Ne pa z osvetljene, načrtane strani. Tako sem zapustil prejšnjo življenje in pričel živeti v pravem Celju.

Nekoč, nekaj, mogoče se bo Celje spremenilo v to, kar je nekoč bilo. Mesto za druženje in uživanje in življenje. Z vsakim dnevom se več ljudi po svoji volji ali pa po nesreči, znajde tu – na drugi strani navidezne meje med lučjo in temo.

Mogoče bo to nekoč uvidelo celotno Celje.

Mogoče se bo Celje vrnilo v preteklost.

Vedno obstaja upanje.

Charlie

Zasebnost je zasebnost!

Sedim za mizo. Zunaj je že novembrsko hladno in noč je že. Gledam v svetilko, ki na mizi osvetljuje le bežni desni kot. Na levi imam prižgan radio, ki igra melodije, ki jih ne slišim.

V sobo vstopi mati. V naglici mi reče: »Kaj pa počneš, ti bučman izdelani?«

Pogledam jo in se naglo obrnem vstran. Tišina je.

Ona še vedno vztraja, pa ji rečem: »Nič kaj takega, kar bi bilo pomembno.«

Isti trenutek drzno stopi do mene in mi zabrusi, naj ji v roko dam svoj mobilnik. To se mi je zdelo absurdno, zato ga še prej zaklenem na kodo, da ga ne bi mogla odkleniti. Dam ji ga. Jezno me pogleda in zaloputne z vrati sobe.

Še vedno sedim za mizo in premišljam. Ne morem spati, vse okrog mene je tiho, noč je hladna in temna, še zvezd se ne vidi. V roke vzamem flomaster in začnem risati. Skice so nesmiselne in podobne risbicam otrok iz vrtca. Nato v sobo vstopi še nekdo, ta nekdo je bila zopet moja mati.

Vprašam jo: »Kaj je že spet?«

Reče mi naj bom tiho in naj pri odklenem svoj mobilnik. Nisem ga hotel, vztrajal sem: »Zakaj naj ga odklenem?«

Še sam nisem vedel, kaj jo je popadlo, zato sem se globoko zamislil. Kar naenkrat pa iz leve pljusk! Kot bi mignil, me je zbudilo iz spanca, nato pa sem se zravnal na stolu in skomignil z rameni. Dlani obeh njenih rok so sprožile rafal na obe moji ličnici.

»Dovolj!« sem rekel.

Ustavila se je. Gledala me je, kot da sem nek neznanec, ki se je kar naenkrat znašel pred njenimi vrati.

»Mati, dovolj sem star, jutri napolnim osemnajst let, ne potrebujem tvojih klofut.«

Še vedno je stala kot vkopana. Zopet je vztrajala, naj odklenem telefon in rekel sem ji, da bom to opravil raje jutraj, ko bo ozračje mirnejše. S pogledom me je zarezala v mehko dušo in mi prikazala njeno sovražnost, odšla iz sobe in zaloputnila z vrati.

Sedaj mi ni bilo nič več jasno. Sedel sem in razmišljal. Mobilni in temna noč, klofuta, jeza, sovražnost, loputanje z vrati, kaj vse bi to lahko pomenilo? Kakšen bi lahko bil vzrok za takšno dejanje, obnašanje, reakcijo?

Kasneje sem prišel do spoznanja, da je mobilnik moj. V njem so moje zasebnosti in moje skrivnosti. Posvetilo se mi je. Mati želi vedeti vse, česar o meni še ne ve. Po vsej verjetnosti želi vedeti, s kom si dopisujem, s kom se pogovarjam, s kom se dobivam in kaj vse počnem, ko je ni zraven.

Nisem se še dobro prepričal v svoje misli, ko je že kakor senca stala za menoj. Bil sem tiho. »Pri priči ga odkleni,« mi je pod nos potisnila mobilni

Nisem se niti premaknil, niti govoril, bil sem trdnejši in mirnejši od skale. Še enkrat so se njene besede ponovile. V mojih očeh so se nabirali škafi polni gorkih solza, še sam jih nisem mogel zadržati, da se ne bi izpraznili.

Začela je vpiti name in me tepsti po glavi. »Daj, takoj, gremo, takoj!«

Še vedno nisem storil ničesar in nenadoma je v sobo prihitel oče. Mama je odnehala in se zazrla v očeta. Bil je utrujen, kot da bi ga nekdo preganjal že vso življenje. Že tako ali tako je delal vsak ljubi dan od zore pa do mraka, sedaj pa ga je prepil »vrgel« še iz postelje.

»Mario, kaj se dogaja?« me je vprašal.

Pogledal sem ga in mu razlagal, da mama hoče moj telefon in da imam občutek, da se vtika v mojo zasebnost. Oče me je najprej nadrl in priporočal, da naj ji ga odklenem in naj ji ga izročim, saj tako ne bo imela nič od tega, če vse prebere. Jaz sem vztrajal pri svojem.

Potem pa se je oče zazrl še v mamo in ji rekel: »Pa kako si lahko takšna? Otrok bo star 18 let, ti pa še vedno ne daš miru in se mu vmešavaš v življenje. Nimaš morale!«.

Mama mu je rekla, da to počne, ker sem zahrbtn in ker ji nenehno lažem in prikrivam stvari.

»Ni res! Nikoli nisem lagal in tudi ničesar ti ne prikrivam. Vsi fantje gredo po pouku na pijačo in uživajo, jaz pa sem edini, ki grem iz šole naravnost domov, iskreno ti povem prav vse, kar me vprašaš ...«sem v pogovor pripel svoje stališče.

Oče se je močno ujezil in zahteval »mir v bajti«, nato pa med hojo v spalnico še godel, da se bolnim ljudem ne da pomagati in da še Vojnik ni pripravljen na takšne bolnike, še Polje v Ljubljani ne ...

Z mamo sva ostala sama. Odklenil sem ji telefon, nato pa je odšla. Zavlekel sem se pod pisalno mizo, s seboj vzel cel paket robcev in jokal. Jokal sem jokal in jokal ... Zavedal sem se, da sem možki, samo vseeno sem ta trenutek moral dati iz sebe, kar me je težilo. Duša je bila polna črnine in glava me je začela boleti. Razmišljal sem o svojih, materinih, očetovih in še enkrat o svojih dejanjih. Razmišljal sem o moji reakciji na situacijo, ki me je ta trenutek doletela. Krivil sem sebe za vse, kar se mi je zgodilo, in obžaloval, da sem mogel v ta spor zopet vključiti očeta, saj si tega res ne zasluži.

Ura je odbila polnoč. V sobo spet pride mati. Ker me ni našla, me začne iskati po celem stanovanju. Ni me bilo nikjer, zato še enkrat pride v sobo in zašepeta z sladkim glasom »Mario, nekdo ti je pisal«.

Ostal sem v svojem »bunkerju« in bil kar se da tiho. Prijel sem se za usta in si zamašil nos, da sem utišal dihanje. Solze so mi še bolj tekale po obrazu, pa je naposled le ugotovila, kje se skrivam. Dala je mobilni na mizo in odšla.

Noč je ostala mirna in tiha, le v meni je vihral hurikan, ki ga nisem znal ustaviti. Vzel sem mobilni in pogledal, kdo mi je pisal. Pisalo mi je neko dekle, ki sem jo pred kratkim spoznal, in ime ji je Žana. Simpatično dekle, s katero plešem na maturantskem plesu, se je nekaj minut čez polnoč spomnilo name. Postalo mi je toplo pri srcu, zato sem se odločil njeno sporočilo prebrati. Voščila mi je za rojstni dan in zraven navedla še nešteto znakov, ki so mi polepšali noč. Pomislil sem, da ji še tisti trenutek ne bi odpisal. Načrtno sem se odločil, da ji odpišem zjutraj, ko se zbudim, in edini razlog za to je bila moja mati. Nisem hotel, da se zopet vmešava. Izvlekel sem se izpod mize in šel v kopalnico, tam sem si umil obraz, zobe in šel v sobo naravnost v posteljo. Zaspal sem kot bi mignil, še zavedal se nisem, da se je to noč kaj zgodilo.

Odisej

Tista sreda ... ali Prevzetnost in pristranost

Trdno sem stala na realnih tleh, trdno sem se držala svojih načel, trdno sem bila prepričana, kaj je prav in kaj narobe. A nato je prišla tista sreda, in z njo ON. Zatresel mi je tla pod nogami in svet je postal mehkejši, lepši, prijaznejši. Tisto sredo ...

Sedela sem sama na klopi pred razredom in zopet brala neko knjigo, ko je prišel on. Usedel se je poleg mene, me najprej nekaj časa brez besed gledal, nato pa začel kar naenkrat, brez opozorila, govoriti. Povedal mi je, da sem mu že nekaj časa precej všeč, da me ima res rad, da se rad pogovarja z mano in se mu zdi, da je tudi on všeč meni ... In nato je nastopila tišina. Pogledoval je izmenično proti meni in tlom. Jaz pa sem samo strmel vanj, nisem vedela, kaj naj rečem ...

»Am ... Saj se ne delaš norca iz mene, ne?« Morala sem vprašati ...

»Ne ... Zakaj bi se? Vse mislim resno ...«

»No, potem pa, veš ...« In sem mu povedala, da tudi jaz čutim isto, da ga imam res rada, da se edino ob njem počutim varno, prijetno, da bi bila brez njega, četudi bi imela mnogo prijateljev, osamljena, kot da bi bila sama na svetu ... Povedala sem mu vse o svojih čustvih in le upala sem, da jih ne bo zavrgel, poteptal.

A jih ni. Ko sem nehala govoriti in sem ga samo še gledala, se mi je le nasmehnil in me prijel za roko. Nasmehnila sem se mu nazaj. Vsa srečna sem se naslonila nanj. Vse je bilo tako čudovito, že kar neresnično ... Ne morem doumeti svoje sreče ... A zakaj bi jo tudi poskušala! Končno imam enkrat možnost, da se neham ukvarjati z negativnimi mislimi, in te priložnosti ne nameravam zapraviti. Povedala sem mu, da še nekaj časa ne želim spati z njim, da ne želim zapletati stvari. Le prikimal mi je in me nežno poljubil. Vsa presrečna sem se naslonila nanj. Končno sem našla tipa, ki me spoštuje in ljubi! To je bil eden najsrečnejših trenutkov mojega življenja.

Neko drugo sredo, tri mesece od takrat, se je pouk za spremembo končal uro prej, saj so tam organizirali neko prireditev. Skupaj, z roko v roki, sva odhajala iz šole.

»Ej, a bi šla dans k men domov? A veš, se mi zdi, da že neki časa nisva bla sama nekje, zmeraj so okoli naju neki ljudje,« me je previdno vprašal. Gledal me je z nekim posebnim žarom v očeh.

»Aja? No, men je prov. Sam, a niso tvoji starši zdle doma?«

»Ne, niso. Šli so na neko službeno potovanje ... Vso stanovanje bova mela zase ...«

»Aja? Okej, greva pol, ne ...«

In tako sva počasi prišla do bloka, v katerem je stanoval. Vstopila sva v stanovanje, zaklenil je vrata in me peljal v dnevno sobo. Nakazal mi je, naj se usedem na kavč. Usedla sem se, on pa se je usedel nasproti mene, me pogledal globoko v oči, pobožal po obrazu ...

In me poljubil. Strastno, silovito. Vrnila sem mu poljub. Prepustila sem se trenutku, uživala sem ... A potem se je začel ukvarjati z gumbi na srajci, ki sem jo imela tisti dan oblečeno. Odprl je prvi, nato še drugi gumb, začel se je ukvarjati še z vsemi naslednjimi... Deloval je, kot da jo hoče strgati z mene. Vedela sem, kaj naj bi sledilo oziroma kaj on hoče, da bi sledilo, in do tega mi ni bilo. Dobesedno odskočila sem, postavila sem se pokonci.

»Kaj se pa ti greš?« sem skorajda zakričala.

»Kaj misliš?« mi je zagrenjeno odgovoril. Tudi on je vstal in stopil korak proti meni.

Odmaknila sem se. »No, mislm, sej vem, kaj si hotu, no ... Sam zakaj? A ti nism že ene parkrat rekla, da nočem? In ti si se strinju, če se prov spomnem.«

»Takrat ... Kolk cajta je že blo od takrat? Tri mesce? Pa sva še zmeri na istem kot na prvi dan ... In men se ne da več čakati, da se kej spremeni ... « je zamrmral in se mi tako zelo približal, da je bil od mene oddaljen samo še nekaj centimetrov.

Spet sem se odmaknila, a on se mi je še bolj približal. Skušala sem se odmakniti, a sem le zadela s hrbtom ob steno. Stala sem ob steni, ga jezno, uporno gledala in čakala na njegov odgovor. Še bolj se mi je približal, tako da je bil njegov obraz oddaljen od mojega le nekaj centimetrov.

»Če si pa ne morm pomagat,« je zamrmral, skorajda zašepetal in me pobožal po obrazu. Stresla sem z glavo, da bi spravila njegovo roko stran. »Če si pa tako lepa ... Želim si te, hočem te ... Vsakič, ko te pogledam, me neka sila vleče k tebi. Privlačiš me ... A lahko rečeš, da jaz tebe ne? Čeprav, to kažeš na mal čudn način. Ne dovoliš mi skoraj ničesar ... Če bi te res privlaču, hja, če bi me mela res rada, ne bi bla tak hladna ... A ti sploh kdaj čutiš kej strasti?!«

»Zdej si pa krivičen ... Privlačiš me, res te mam rada, bolj kot kogarkoli drugega ... In nisem hladna, samo znam se nadzorovat. Čutim strast do tebe in ni fer, da dvomiš v to ... Samo nočem it predaleč, nočem storit česa, kar bi pol morda obžalovala ...«

»Hja no, a ne bi kdaj probala izklopiti to svojo kontrolo? Se ne moreš kdaj prepustiti trenutku, strasti? A ne morš nikol nehat razmišljat? A nisi nikol pomislila, kako bi blo, če se enkrat prepustiš? Prepustiš svojim skritim željam, strasti, trenutku?«

Te besede mi je že skorajda šepetal v uho. Njegov glas, njegova bližina sta me omamljala, postajala sem vse bolj omotična.

»A nisi nikol razmišljala, kako lepo bi blo, če vsaj enkrat nehaš razmišljat, če vsaj enkrat izgubiš kontrolo? Daj no, sej veš, da men lahko zaupaš. Nisem tak kot ostali. Js te mam res rad, lej, ljubim te, zate bi naredu vse, nikol te ne bi mogu prizadet ... Mi zaupaš?«

»No ... Ja ...«

»To je važn ... Tak kot sem ti reku, samo zaupaj mi ... Samo prepusti se trenutku in uživaj ... Nič hudega ti ne bo ... Samo prepusti se mi ... Okej?«

Nisem mu mogla reči besede. Nisem mogla odtrgati pogleda od njega. Bila sem omotična, omamljena. Ko je videl, da sem ostala brez besed in ga le prestrašeno, nemočno gledam, se je nasmehnil, sklonil nadme, me poljubil na čelo, lice in nato na usta. Zaprla sem oči, ga objela okoli vratu in mu poljub vrnila, najbolj strastno, kot sem mu le lahko. Božal me je po rokah, laseh, obrazu, in me poljubljal. Predala sem se trenutku, omami, strasti, prvič po dolgem času sem nehala razmišljati, kaj je prav in kaj narobe, pustila sem se voditi svojemu telesu.

Roke so mu begale po mojem telesu, srajco mi je odprl do konca, a tega sploh nisem opazila. Šele ko sem začutila njegove dlani na svoji koži, me je zmrazilo, začutila sem neugodje, v meni se je nekaj premaknilo. Odmaknila sem glavo.

»Nehaj ... Nehaj, prosim,« sem zašepetala, več nisem zmogla. Trudila sem se umakniti njegove roke, a ni in ni šlo.

»Šššš ... Nič ne govori ... Vse bo v redu, samo prepusti se mi ...« je zašepetal.

Dotikal se me je skorajda povsod. Skušal je z mene spraviti še tiste kose oblačil, ki sem jih še vedno imela na sebi. Neugodje se večalo ...

Odprla sem oči. Počasi sem se začela zavedati, kje sem in kaj počnem ... Omama je popuščala, zopet sem začela razmišljati. Zajela sta me strah, panika, a tudi jeza ... Nanj in nase ... Morala sem prekiniti to norost. Odmaknila sem svoj obraz stran od njegovega, se ga nehala oklepiti okoli vratu. Odrinila sem ga stran z vso svojo močjo.

»Kaj pa nej bi blo zdej to?« Stal je sredi sobe, ves zadihan, z razmršenimi lasmi. Odmaknila sem se od stene in si začela zapenjati gumb na srajci. Gledal me je presenečeno, nejevoljno. »Ka se zdej greš?«

»Ustavljam tole norost, to se grem! Že prej sem ti povedala, kaj si mislim o tem in zakaj si tako mislim! A me ti sploh poslušáš? A ti sploh kdaj dojameš kaj, kar ti jaz rečem?«

»Očitno ne ... Čeprav, pred nekaj trenutki se nisi sploh nič upirala ... Kaj je blo pa takrat?«

»Ne vem, kaj mi je blo takrat ... Oziroma vem, nehala sem razmišljat! No, zdej vem, kaj se zgodi, če neham razmišljat, in tega nočem ponovit. Zastopiš?! Jaz preprosto nočem tega. A me ti sploh nič ne spoštuješ, da me siliš v nekaj, za kar sem ti že tolikokrat rekla, da nočem storiti? A razumeš? NO-ČEM!«

»Če te že js ne spoštujem, me pa ti ziher ne ljubiš ... Če bi me ljubila ...«

»... bi naredila to,« sem ga dopolnila. »Ja, ja, sej poznam te fore. No, če bi me ti ljubil, me ne bi silil v to. Kaj pa praviš na to? Ti pa misliš le na svoje potrebe, ki jih moraš na vsak način potešit, ne? In jaz ti naj bom pri tem samo sredstvo, samo nekaj, s čimer se boš lahko zadovoljil. Pol, ko boš končal, ti pa ne bom nič več pomenila. A ni res?« Gledala sem ga naravnost v oči. Na obrazu so se mu risali različni občutki. Za trenutek je gledal v tla, nato pa je dvignil pogled in me kljubovalno pogledal.

»Ja. In?« Osupnila sem.

»Dobr, da vem ... Adijo, js zdej grem. Med nama je konc.«

»Kaj?« Pogledal me je, kot da se mi je zmešalo.

»Sej si slišu.«

»Lej, sori no ... Dej, ostan vsej še mal, da se pogovoriva ...«

»A ostala nej bi? A še zmeri upaš, da me boš spravil v posteljo, da se ti bom predala, da me boš lahko potem zavrgel? Lej, vse to sem že dala skoz, poznam te fore, in nočem it skoz to še enkrat. Tak si kot vsi ostali. Mislim, zakaj bi se sploh še trudila s tabo?!«

Na to ni več našel odgovora. Samo gledal me je, kot da se mi je zmešalo.

»Nehaj, samo nehaj, nima smisla, da še kej rečeš. Rekla sem, da je konec, pust me od zdej naprej pri miru, okej? Adijo.«

Gledal me je brez besed. Zaprepadeno, zmedeno, a prav nič žalostno. Kvečjemu ponižano. Obrnila sem se, pograbila svojo torbo, odhitela proti vratom, in stekla iz stanovanja in iz njegovega bloka. Ko sem prišla iz bloka, sem kar hodila, hodila čim dlje stran, dokler nisem prišla v park sredi mesta. Usedla sem se na najbližjo klopcu in globoko vdihnila. Solze so mi privrele v oči. Bila sem žalostna, razočarana. Spet sem si našla tipa, ki me je hotel imeti samo za igračko. Zakaj se vse to dogaja ravno meni? Žal mi je vsakega dotika, vsakega poljuba, ki mi ga je ukradel, ker vem, da je bilo vse to zlagano. Da ni nikoli resnično mislil tistega, kar mi je rekel. Počutim se ponižano, izrabljeno. Ker vem, da sem bila zanj samo igračka. A imam vsaj nekakšno tolažbo; jaz imam vsaj vest, vsaj trden značaj. Jaz nisem takšna kot on, jaz ne bi naredila vsega le za to, da bi se dala dol. Za razliko od njega razmišljam o posledicah, za razliko od njega skrbim za to, da sem najprej oseba, in šele nato telo. Sedaj sicer nimam več fanta, imam pa vsaj čisto vest in zavest, da nisem odstopila od svojih načel in sem ostala zvesta sama sebi. Vendar ... Zakaj sem še vedno tako žalostna, zakaj sem še vedno tako na tleh? Bila sem zasanjana, živela sem v iluziji, gradila sem si gradove v oblakih. A nato je prišla tista sredo, in z njo ON. Grobo me je pahn timer nazaj v realnost in svet je zopet postal ravno tako trd, krut, neusmiljen, kot je bil prej. Tisto sredo ...